

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 4/2021

Cena \$ 2.50

APRIL 2021

Mystický výjev Kristova Zmrtvýchvstání na obraze Mistra Vyšebrodského

Minule jsme představili v Hlasech národa Vyšebrodského mistra, který se svými spolupracovníky kolem roku 1350 vytvořil Vyšebrodský cyklus – devět deskových maleb znázorňujících výjevy z Kristova života. Tři obrazy z jeho dětství, tři obrazy znázorňující jeho utrpení a tři obrazy ukazující jeho oslavení. Posledně jsme rozjímalí nad pašijovými scénami Krista na hoře Olivetské, Ukřižování a oplakávání.

Dnes se chceme zahledět na první z takzvaných výjevů mystických – Kristovo Zmrtvýchvstání, příště budeme rozjímat nad obrazem Nanebevstoupení a Seslání Ducha Svatého.

Tyto „mystické výjevy“ nás mají vtáhnout do nejhlubších tajemství křesťanské víry. Přes prvotní smyslové vnímání zobrazených scén a rozumové zpracování těchto událostí námé dojit k hluboké vnitřní zkušenosti a osobnímu setkání s živým Bohem. Největší tajemství víry se nedají bezesbýtku pochopit rozumem, člověk je může dokonale poznat jen srdcem, kdy sám Bůh nás zasahuje vnitřní milostí a vtahuje ze sféry přirozené pozemské do sféry nadpřirozené nebeské.

Největším tajemstvím křesťanské víry je Kristovo zmrtvýchvstání. Na tomto bodě stojí a padá celé toto náboženství. Sv. Pavel o tom napsal památná slova: „Jestliže Kristus nevstal, marné je naše kázání, marná je vaše víra... Ale Kristus z mrtvých vstal, a to jako první z těch, kteří zesnuli.“ (1Kor 15, 14.20)

Obraz Zmrtvýchvstání z Vyšebrodského cyklu v sobě spojuje dva děje – Kristovo vzkříšení a Tři Marie u hrobu. Obě události ve skutečnosti následovaly časově po sobě a jejich společné uvedení na jednom obraze bylo ve starší době vzácné. Hlavním výjevem bylo zprvu zobrazení tří Marií u prázdného hrobu, kde se jim zjevil anděl a oznámil Kristovo vzkříšení, jak to popisuje evangelium sv. Matouše (Mat 28, 1-7) a sv. Marka (Mk 16, 1-10). O samotném zmrtvýchvstání Krista evangelia mlčí a

Tři Marie u hrobu
Detail z obrazu Zmrtvýchvstání
Mistra Vyšebrodského cyklu

jistě z toho důvodu se tato scéna v křesťanské ikonografii objevuje až velmi pozdě, v době románské. Teprve od 12. - 13. století je Kristus zobrazován vystupující ze sarkofágu, později stojící na zavřeném sarkofágu drže v ruce kříž nebo křížovou korouhev.

Brzy bylo toto téma obohaceno i o motiv strážců kolem hrobu. Za začátku se vojáci zobrazovali, jak spí, ve 14. století se však už také vyděšeně probouzejí. Představa spících římských vojáků, která je v příkrém rozporu s jejich úkolem, není však náhodná. Je tím totiž jasně poukázáno na mystérium Zmrtvýchvstání, které se událo tajemně, takže nikdo nezpazoval, kdy a jak Kristus vystoupil z hrobu a opustil jej.

Při meditaci nad obrazem bychom si měli tedy uvědomit, že Kristovo zmrtvýchvstání byl zázrak, a že zmrtvýchvstalý Ježíš zůstal neviditelný, a to jak Mariím, tak andělu a strážcům. Pouze divákovi je vyhrazeno, aby jej viděl současně s dalšími postavami na obraze a sledoval jejich konání, zatímco tyto postavy vzájemně o své existenci nevědí.

Hlavní postavou výjevu je Kristus. Ten je zde zobrazen v onu chvíli Zmrtvýchvstání, kdy už vystoupil ze sarkofágu - symbolu smrti - překročil jeho

okraj a usedl na něj, což má vyjadřovat jakési krátké prodlení Kristovo ještě v pozemském světě. V poloze Kristovy pravé nohy zřetelně doznívá předchozí akce výstupu z hrobu, zatímco levá noha, volně spuštěná k zemi, naznačuje další pohybovou fázi směřující k úplnému vztyčení, které je přesvědčivě naznačeno nehnuté vzpřímeným trupem. Kristus zde už překročil úzké hranice dělicí smrt od věčného života, který jej očekává. Zmrtvýchvstalý Kristus je dominantou scény, což je zdůrazněno větším měřítkem jeho postavy. Jeho triumf nad smrtí symbolizuje korouhev, kterou drží v ruce, kde žerď upomíná na dřevo kříže a praporec bohatě vyšíváný a rozevlátý s obrazem beránka připomíná Kristovu oběť.

Skupina Tří Marií spěchajících k hrobu působí naproti Kristu svým měřítkem a umístěním na obraze jako vedlejší výjev. Ovšem tato scéna byla od prvo počátků církve velmi populární. Již od 3. století je známý starý velikonoční obřad, který představoval poselství o zmrtvýchvstání, a z něho se postupně vyvinuly velikonoční hry O třech Mariích, které byly už od 12. století provozovány ve Svatojiřském klášteře v Praze, a to přímo řádovými sestrami. Je dost pravděpodobné, že mistr Vyšebrodského cyklu, který byl dvorním malířem Karla IV., na obraze Zmrtvýchvstání v postavách Tří Marií s hlavami zakuklenými bílou rouškou, která je podvlečena až pod bradu, vyobrazil tehdejší řeholnice v dobových hábitech. Podobně, jak jsme psali minule, na obraze Ukřižování zobrazení relikvie Kristova umučení uchovávané tehdy v Praze.

*Podle wikipedie a
knihy Jaroslava Pešíny:
Mistr Vyšebrodského cyklu*

**Obrázek na titulní straně:
Zmrtvýchvstání Krista
z Vyšebrodského cyklu**

Prázdný hrob

Když uplynula sobota,
a začal první den týdne,
nechtíc mít pochyby žádné,
náhle myšlenka kolotá.

Přišly Marie z Magdaly,
jiné Marie v tu dobu,
šly, aby se podívaly za Ježišem,
k jeho hrobu.

Hle, přišlo zemětřesení,
sám anděl Páně sestoupil.
Kámen u hrobu již není,
anděl na něj se posadil.

A jeho vzezření bylo
jako blesk a bílé jak sněh.
Jeho roucho jen zářilo
jako slunce, tisíce jich.

Strážci byli strachem z něho
bez sebe, a ustrnulí,
jako mrtví z vize jeho,
v strachu ani se nehnuli.

Anděl řekl: „Nebojte se.
Vím, že hledáte Ježíše,
který zemřel smrtí kříže.
Není zde, však poznat dá se.

On byl vzkříšen, jak již pravil.
Pohledte na toto místo, kde ležel,
když tu s vámi byl.
To, co pravím, víc než jisto.

Jděte rychle povědět to
jeho věrným učedníkům,
že byl vzkříšen z mrtvých proto,
by na věky vládl věkům.

Přichází do Galileje,
před nimi tam nyní spěje.
Tam ho spatří zas živého, -
řekl jsem vám příkaz jeho."

Tu rychle hrob opustily,
a se strachem a s radostí,
jež již předčily bolesti,
učedníkům to sdělily.

A hle, Ježíš je zde potkal,
řekl: „Buďte pozdraveny."
Přistoupily, pryč byl již žal,
štěstím celé rozzářeny.

Objímaly nohy jeho,
s uctivostí klaněly se.
Ježíš řekl: „Nebojte se,
jděte k bratřím srdce mého.

Jděte, oznamte mým bratřím,
aby šli do Galileje.
Tam mne opět všichni spatří."
Odešly, plny naděje. (Mat 28, 1-10)

František Káva - Týnecký: Poezie Nového zákona

Ježíš Kristus - Detail z obrazu Zmrtvýchvstání
Mistra Vyšebrodského cyklu

**Zajásejte již, zástupy andělů v nebi!
Zaskvějte se v slávě, božská tajemství!
K vítězství tak mocného Krále
zazní, polnice, a zvěstuj spásu!
Ten, který se vrátil z říše zemřelých
jasně zazářil lidskému rodu.
Boží Syn Ježíš Kristus,
který žije a kraluje na věky věků.**

**Kristův pokoj,
radost
a naději na obnovu řádu
a věčný život**

**Vám o letošních Velikonocích přeji
a v modlitbách vyprošuji**

Mons. Dušan Vladík

Fr. Stanislav Bindaš

misionáři z Chicaga

LITURGICKÁ ČTENÍ

2.neděle velikonoční - 11.dubna 2021

1. ČTENÍ - Sk 4, 32-35

Čtení ze Skutků apoštolů.

Obec věřících měla jedno srdce a jednu duši. Nikdo neřikal o ničem ze svého majetku, že je to jeho vlastní, ale měli všechno společné. Apoštolové vydávali s velkou působivostí svědectví o zmrtvýchvstání Pána Ježíše a na nich na všech spočívala velká milost. A tak nikdo u nich nežil v nouzi. Kdo měli totiž pole nebo dům, prodávali je a peníze za to stržené přinášeli a kladli apoštolům k nohám. Z toho se pak rozdělovalo každému, jak kdo potřeboval.

2. ČTENÍ - 1 Jan 5, 1-6

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milovaní! Každý, kdo věří, že Ježíš je Mesiáš, je narozen z Boha; každý, kdo miluje Boha Otce, miluje i toho, komu on dal život. Podle toho můžeme poznat, že milujeme Boží děti: když milujeme Boha a plníme jeho přikázání. Láska k Bohu záleží právě v tom, že zachováváme jeho přikázání. Jeho přikázání nejsou těžká, protože každý, kdo je narozen z Boha, vítězí nad světem. A to je vítězství, které přemohlo svět: naše víra. Kdo vítězí nad světem, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží? Ježíš Kristus je ten, který přišel skrze vodu a krev; nejen skrze vodu, ale skrze vodu a krev. A to dosvědčuje Duch, protože Duch je pravda.

EVANGELIUM - Jan 20, 19-31

Slova svatého evangelia podle Jana.

Navočet prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého! Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Bláženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána!“ On jim však odpověděl: „Dokud neuvidím na jeho rukou jizvy po hřebecích a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“ Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“ Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“ Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili.“ Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

3.neděle velikonoční - 18.dubna 2021

1. ČTENÍ - Sk 3, 13-15. 17-19

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr promluvil k lidu: „Bůh Abrahámův, Izákův a Jakubův, Bůh našich praotců oslavil svého služebníka Ježíše, kterého jste vy sice vydali a kterého jste se zřekli před Pilátem, ačkoliv on rozhodl, že ho

propustí. Vy jste se zřekli Svatého a Spravedlivého a vyprosili jste si milost pro vraha. Původce života jste dali zabít, ale Bůh ho vzkřísil z mrtvých, a my jsme toho svědky. Já ovšem vím, bratři, že jste to udělali z nevědomosti, a stejně tak i vaši přední muži. Bůh to však dopustil, aby se tak splnilo, co předem oznámil ústy všech proroků, že jeho Pomazaný musí trpět. Obráťte se tedy a dejte se na pokání, aby vaše hříchy byly zahlazeny.“

2. ČTENÍ - 1 Jan 2, 1-5a

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Moje milé děti! Toto vám píšu, abyste nehřešili. Zhřeší-li však někdo, máme přimluve u Otce: Ježíše Krista spravedlivého. On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejen za naše, ale i za hříchy celého světa. Podle toho víme, že jsme ho poznali, když zachováváme jeho přikázání. Kdo tvrdí: „Znám ho“, ale jeho přikázání nezachovává, je lhář a není v něm pravda. Kdo však jeho slovo zachovává, v tom je Boží láska opravdu přivedena k dokonalosti.

EVANGELIUM - Lk 24, 35-48

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Dva učedníci vypravovali, co se jim přihodilo na cestě a jak Ježíše poznali při lámání chleba. Když o tom mluvili, stál on sám uprostřed nich a řekl jim: „Pokoj vám!“ Zděsili se a ve strachu se domnívali, že vidí ducha. Řekl jim: „Proč jste rozrušeni a proč vám v mysli vyvstávají pochybnosti? Podívejte se na mé ruce a na mé nohy: vždyť jsem to já sám! Dotkněte se mě a přesvědčte se: duch přece nemá maso a kosti, jak to vidíte na mně.“ A po těch slovech jim ukázal ruce a nohy. Pro samou radost však tomu pořád ještě nemohli věřit a jen se divili. Proto se jich zeptal: „Máte tady něco k jídlu?“ Podali mu kus pečené ryby. Vzal si a před nimi pojedl. Dále jim řekl: „To je smysl mých slov, která jsem k vám mluvil, když jsem ještě byl s vámi: že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v Mojžišově Zákoně, v Prorocích i v Žalmech.“ Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu. Řekl jim: „Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých a v jeho jménu bude hlášáno pokání, aby všem národům, počínaje od Jeruzaléma, byly odpuštěny hříchy. Vy jste toho svědky. Hle, já vám pošlu toho, koho slíbil můj Otec. Vy tedy zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti.“

4.neděle velikonoční - 25.dubna 2021

1. ČTENÍ - Sk 4, 8-12

Čtení ze Skutků apoštolů.

Petr, naplněn Duchem svatým, řekl: „Přední mužové v lidu a starší! Když se dnes musíme odpovídat z dobrého skutku na nemocném člověku, kým že byl uzdraven, tedy ať to víte vy všichni a celý izraelský národ: Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kterého jste vy ukřižovali, ale kterého Bůh vzkřísil z mrtvých: skrze něho stojí tento člověk před vámi zdravý. On je ten 'kámen', který jste vy stavitelé odhodili, ale z kterého se stal kámen nárožní. V nikom jiném není spása. Neboť pod nebem není lidem dáno žádné jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy.“

2. ČTENÍ - 1 Jan 3, 1-2

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milovaní! Hled'te, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milovaní, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je.

EVANGELIUM - Jan 10, 11-18

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl: „Já jsem pastýř dobrý! Dobrý pastýř dává za ovce svůj život. Kdo je najatý za mzdu a není pastýř a jemuž ovce nepatří, jak vidí přicházet vlka, opouští ovce a dává se na útěk - a vlk je uchvacuje a rozhání - vždyť kdo je najatý za mzdu, tomu na ovcích nezáleží. Já jsem dobrý pastýř; znám svoje ovce a moje ovce znají mne, jako mne zná Otec a já znám Otce; a za ovce dávám svůj život. Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. Také ty musím přivést; a uposlechnou mého hlasu a bude jen jedno stáde, jen jeden pastýř. Proto mě Otec miluje, že dávám svůj život a zase ho přijmu nazpátek. Nikdo mi ho nemůže vzít, ale já ho dávám sám od sebe. Mám moc život dát a mám moc ho zase přijmout. Takový příkaz jsem dostal od svého Otce.“

5.neděle velikonoční - 2.května 2021

1. ČTENÍ - Sk 9, 26-31

Čtení ze Skutků apoštolů.

Když přišel Šavel do Jeruzaléma, pokoušel se navázat styk s učedníky, ale všichni se ho báli. Nemohli uvěřit, že on je učedníkem. Ujal se ho však Barnabáš. Uvedl ho k apoštolům a vypravoval, jak Šavel viděl na cestě Pána, který s ním mluvil, a jak v Damašku neohroženě vystupoval ve jménu Ježíšově. Od té chvíle byl s nimi v Jeruzalémě stále ve styku a směle vystupoval ve jménu Páně. Také rozmlouval s helénisty a přel se s nimi. Ti mu však začali ukládat o život. Jakmile se to bratři dověděli, doprovodili ho dolů do Césareje a odtamtud ho vypravili do Tarsu. Církev měla pokoj v celém Judsku, Galileji i Samařsku. S úspěchem se vyvíjela, žila v bázi před Pánem a rostla přispěním Ducha svatého.

2. ČTENÍ - 1 Jan 3, 18-24

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Děti, nemilujeme jen slovem a jazykem, ale činem, doopravdy! Podle toho poznáme, že jsme z pravdy, a to uklidní před námi naše svědomí, když by nám něco vyčítalo, neboť Bůh ví všechno dokonaleji a lépe než naše svědomí. Milovaní, jestliže nás svědomí neobviňuje, dodá nám to radostné důvěry v Boha a dostaneme od něho všechno, zač prosíme, protože zachováváme jeho přikázání a konáme, co je mu milé. A to je to jeho přikázání: abychom věřili ve jméno jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovali, jak nám nařídil. Kdo zachovává jeho přikázání, zůstává v Bohu a Bůh v něm. A že v nás zůstává, poznáváme podle Ducha, kterého nám dal.

EVANGELIUM - Jan 15, 1-8

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou ratolest na mně, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla ovoce ještě více. Vy jste už čistí tím slovem, které jsem k vám mluvil. Zůstaňte ve mně, a já zůstanu ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li na kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně. Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť beze mne nemůžete dělat nic. Kdo nezůstane ve mně, bude vyhozen ven jako ratolest; uschne, seberou ji, hodí do ohně - a hoří. Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li ve vás moje slova, můžete prosit, oč chcete, a dostanete to. Tím bude oslaven můj Otec, že ponesete mnoho ovoce a osvědčíte se jako moji učedníci.“

6.neděle velikonoční - 9.května 2021

1. ČTENÍ - Sk 10, 25-26. 34-35. 44-48

Čtení ze Skutků apoštolů.

Když Petr přišel do Césareje, Kornélius mu šel vstříc a padl mu v hluboké úctě k nohám. Ale Petr ho zvedl se slovy: „Vstaň! Vždyť i já jsem jen člověk.“ Tu se Petr ujal slova a promluvil: „Teď opravdu chápu, že Bůh nikomu nestraní, ale v každém národě je mu milý ten, kdo se ho bojí a dělá, co je správné.“ Když ještě Petr mluvil, sestoupil Duch svatý na všechny, kdo tu řeč poslouchali. A žasli věřící obrácení ze židovství, kteří přišli s Petrem, že i na pohany byl vylit dar Ducha svatého. Slyšeli totiž, jak mluví cizími jazyky a velebi Boha. Tehdy Petr řekl: „Může někdo odpirat křestní vodu těm, kteří jako my přijali Ducha svatého?“ Pak rozkázal, aby je pokřtili ve jménu Ježíše Krista. Potom ho prosili, aby u nich zůstal ještě několik dní.

2. ČTENÍ - 1 Jan 4, 7-10

Čtení z prvního listu svatého apoštola Jana.

Milovaní, milujme se navzájem, protože láska je z Boha, a každý, kdo miluje, je zrozen z Boha a poznává Boha. Kdo nemiluje, Boha nepoznal, protože Bůh je láska. V tom se ukázala Boží láska k nám, že Bůh poslal na svět svého jednorozeného Syna, abychom měli život skrze něho. V tom záleží láska: ne že my jsme milovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako smírnou oběť za naše hříchy.

EVANGELIUM - Jan 15, 9-17

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Jako Otec miloval mne, tak já jsem miloval vás. Zůstaňte v mé lásce. Zachováte-li moje přikázání, zůstanete v mé lásce, jako jsem já zachovával přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. To jsem k vám mluvil, aby moje radost byla ve vás a aby se vaše radost naplnila. To je mé přikázání: Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život. Vy jste moji přátelé, když děláte, co já vám ukládám. Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co dělá jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, protože vám jsem oznámil všechno, co jsem slyšel od svého Otce. Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás a určil jsem vás k tomu, abyste šli a přinášeli užitek a váš užitek aby byl trvalý. Potom vám Otec dá všechno, oč ho budete prosit ve jménu mém. To vám prikazuji: Milujte se navzájem!“

Slavnost Nanebevstoupení Páně
13.května 2021

EVANGELIUM - Mt 28,16-20

Zakončení svatého evangelia podle Matouše.

Jedenáct učedníků odešlo do Galileje na horu, kam jim Ježíš určil. Uviděli ho a klaněli se mu, někteří však měli pochybnosti. Ježíš k nim přistoupil a promluvil: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 31. března 2021

Politické události

**Pandemie v Česku sílí.
Vláda omezila volný pohyb
osob, testuje se ve firmách**

Rok od první potvrzené nákazy v Česku vstoupila země 1. března do režimu zpřísněných opatření. Vláda vyhlásila nový nouzový stav, omezila volný pohyb osob mezi okresy, uzavřela školy a většinu obchodů, v hromadné dopravě nebo v obchodech zavedla povinnost nosit respirátory. Od 1. března lidé nemůžou opustit okres, ve kterém mají trvalý pobyt nebo bydliště. Výjimky tvoří cesty do zaměstnání, k lékaři a kvůli nezbytné péči o blízké. Sportovat a procházet se lze pouze v obci, nakupovat jen na území okresu. Otevřené zůstaly prodejny potravin, drogerie nebo lékárny, zavřít nově musely také prodejny s dětskou obuví či papírnictví. Plánovaný návrat dětí do škol vláda odložila, místo něj zcela uzavřela základní a mateřské školy, výjimku mají zařízení pro děti zdravotníků.

Restrikce měly původně platit do 21. března, pak byl prodloužen nouzový stav do 28. března a nakonec poslanecká Sněmovna díky podpoře komunistů schválila prodloužení nouzového stavu přes Velikonoce až do 11. dubna. Nouzový stav v Česku platí nepřetržitě od loňského 5. října. Po nynějším prodloužení potrvá nejméně 189 dnů. Loni na jaře trval stav nouze kvůli koronavirové krizi 66 dnů.

Jako jedna z prvních zemí v

Evropě Česká republika v březnu spustila plošné testování ve firmách. Díky němu by se mělo každý týden nechat otestovat až 2,1 milionu pracovníků. Podniky s více než 250 zaměstnanci začaly testovat 3. března. Od 26. března testují i firmy nad 10 pracovníků.

Rok s covidem-19 ukázal, že nástrojem pro úspěšné zvládnutí pandemie je kromě testování, trasování, snížení mobility, izolace a vakcinace. Česko očkuje od loňského prosince, druhou dávku jedné z dostupných vakcín dostalo zatím 246 513 zájemců. Česko na rozdíl od jiných evropských zemí nepozastavilo očkování vakcínou AstraZeneca. „Zatím nebyla prokázána příčinná souvislost nežádoucích účinků přímo s podáním vakcíny,“ odpověděl ministr zdravotnictví Jan Blatný, podle něhož se počty krevních sraženin či plicní embolie mezi očkovánými nevymykají počtům v běžné populaci.

**Zástupci Prahy 1
a Senátu uctili
památku Jana Zajíce**

Češi si ve čtvrtek 25. února připomněli čin osmnáctiletého studenta Jana Zajíce. Ten se před 52 lety v tento den, na výročí komunistického převratu, upálil. Jeho čin byl protestem proti odevzdání, s jakou společností přijala nastupující normalizaci po sovětské okupaci (srpen 1968), čímž navázal na oběť Jana Palacha. V současné koronavirové krizi se pietní akce Svíce za Jana Zajíce a Vzpomínkové setkání musely obejít bez shromáždění veřejno-

sti, pouze za přítomnosti radních Prahy 1 a senátorky z této městské části.

„Dnes je 25. února a po čtyřicet let jsme slýchali, že tento den znamenal vítězství pracujícího lidu, a přitom to byla porážka pracujícího lidu. Dvacet let nám tvrdili, že oběť Jana Zajíce byla zbytečná. (...) Nyní můžeme v tomto fatálním činu nalézt vnitřní svobodu,“ těmito slovy zahájil první místostarosta Prahy 1 Petr Burgr (KDU-ČSL) vzpomínkové setkání u vchodu do domu č. 39 na Václavském náměstí, v jehož průjezdu Zajíc svůj čin uskutečnil.

Dále vystoupila senátorka Miroslava Němcová (ODS), která vzpomínala, jak ona prožívala smrt Jana Zajíce v roce 1969. Zmínila paralelu tehdejší politicky nemocné společnosti a té současné, nemoci zasažené. „Roušky nejsou symbolem toho, že máme mlčet, ale připomínají lidem, aby bojovali za to, co je důležité,“ apelovala Němcová.

Ekonomika

**Respirátory v Česku už
vyrábí i tehajwanská linka,
provoz zahájili politici**

Ve Zlíně se rozjela produkce ochranných pomůcek na tehajwanské výrobní lince, kterou asijský stát věnoval České republice po prosincové návštěvě předsedy Senátu Miloše Vystrčila (ODS). Právě on společně s ministrem zahraničních věcí Tchang-wan Josephem Wu a dalšími hosty ve čtvrtek 11. března v online prostoru činnost linky slavnostně zahájil.

Výrobní linku momentálně provozuje zlínská společnost Spur, jejíž generální ředitel Tomáš Dudák přislíbil darování části výrobků českým

zdravotníkům. Stejně jako předseda Senátu zdůraznil, že nanorespirátory se budou na tehajwanské lince vyrábět z českých materiálů. Právě výzkumu nanofiltrů se firma dlouhodobě věnuje. Její obchodní manažer David Pospíšil navíc označil zařízení za nejdokonalejší, jaké měli od začátku pandemie koronaviru k dispozici. Vyrobit zvládne milion kusů respirátorů měsíčně, což zvýší výrobní kapacitu Spuru z dosavadních 4 na 5 milionů. Vystrčil poděkoval Tchang-wanu za velkorysý dar a vyjádřil naději na pokračující spolupráci. „Přestože toto je úžasná věc, věřím, že ta návštěva měla hlubší význam,“ vzpomněl také na svoji diplomatickou cestu a znovu připomněl i téma demokracie a dodržování lidských práv. Poměrně emocionálně na něj navázal i Joseph Wu: „Demokracie se bude nadále potýkat s překážkami, ale znovu se ukazuje, že jde o nejlepší systém, ve kterém lze čelit krizi.“

Spolupráci obou států vyhlíží i náměstkyně ministra průmyslu a obchodu Martina Tauberová, a to nejen v oblasti ekonomiky: „Nejde jen o obchod a investice, ale i technologie, chytrou agrikulturu, vesmírný výzkum nebo nanotechnologie.“

Kurzovní lístek

26. 3. 2021 (střed)

EUR, 1	26,085
Kanada, 1	17,607
USA, 1	22,139

Kultura

**Desítky umělců
se spojily na podporu
české kultury**

Bude tomu už skoro rok, co české kulturní instituce zejí prázdnotou. Jako symbolické

kou připomínku toho, že kultura tvoří zásadní součást našich životů, ožilo pražské Národní divadlo v sobotu 27. února pod taktovkou předních českých umělců.

Slavnostní večer, iniciovaný přehlídkou Metronome Prague Festival v čele s Davidem Gaydečkou a Martinem Voňkou, zabral přes tři hodiny a kralovalo mu přes 30 vystoupení. Událostí nazvanou Národ sobě – kultura tobě prováděla moderátorská dvojice z divadelní skupiny VOSTO5 Petr Prokop a Ondřej Šilhář. „Dnešní večer slouží jako upozornění na stav, ve kterém se kultura bez možnosti působit naživo nachází,“ vysvětlili smysl akce moderátoři. „Postižení nejsou jen umělci samotní, ale i všechny profese, které jsou na kulturu navázány.“

Hlavní program zaplnila převážně hudba, vážná i moderní, česká i zahraniční. Na podporu kultury zpívali Vojtěch Dyk, Václav Neckář či kapely Mig21, Monkey Business a Lucie. Z venkovní terasy divadla zahrála skupina Wohnout nebo hudebník Pokáč s Annou Slováckovou. Působivou prohlídku vnitřních prostor divadla předvedla ve svém vystoupení také zpěvačka Barbora Poláková. Jako zástupce zahraničních interpretů zahrála (byť na dálku) britská kapela Morcheeba. Mnoho výstupů doplnil samotný orchestr Národního divadla včetně dvou operních sólistů. Nechyběla ani divadelní vystoupení, ať už v režii baletního souboru Národního divadla či skupiny Cirk La Putyka.

Multižánrový koncert se uskutečnil s důrazem na hygienická opatření, ať už šlo o přísnou dezinfekci, ochranné pomůcky v zákulisí či měření teploty všem zúčastněným.

Cílem přenosu bylo povzbudit kulturní fanoušky, poděkovat těm, kteří s pandemií bojují, ale i upozornit na to, že česká umělecká scéna se bez možnosti působení pro živé diváky nachází v kritickém stavu. Sobotní akci si nenechalo ujít 375 tisíc diváků, což z ní učinilo nejsledovanější pořad ČT Art od dob vzniku stanice v roce 2013.

Švandovo divadlo vedlo hru napsanou robotem

Při příležitosti stého výročí premiéry divadelní hry Karla Čapka R.U.R. uvedlo pražské Švandovo divadlo inscenaci AI: Když robot píše hru, jejímž autorem je převážně umělá inteligence. V rámci projektu THEATRE na ní divadlo spolupracovalo s DAMU a Matematicko-fyzikální fakultou UK. Diváci měli možnost zhlédnout představení online na YouTube kanálu Švandova divadla od pátku 26. února do pondělí 1. března.

Autoři označují hru za první svého druhu, přičemž umělá inteligence má stát za devadesátí procenty obsahu. Nejschopnější je prý při generování dialogů mezi dvěma postavami na zadané téma, problémy jí naopak činí celková koncepce příběhu. „Projektu jsem nevěřil, hlavní motivací byla zvědavost,“ přiznal v debatě po premiéře režisér Daniel Hrbek.

Původně měla hra pojednávat přímo o Karlu Čapkovi, případně měla napodobovat jeho literární styl. Později od těchto úmyslů autoři ustoupili a inscenace tak navazuje na Čapka pouze tematicky. Hlavní role se ujal Jacob Erftemeijer, v rolích vedlejších můžeme vidět Denisu Barešovou, Andreu Buršovou a další.

Hra vypráví o robotovi, který se snaží zorientovat se v lidské společnosti. Řeší tak běžné problémy jako shánění pracovního místa, ale také vážnější témata jako emoce nebo smrt. Žánrově se pohybuje, jak říkají sami autoři, na hranici černé komedie a existenciálního dramatu. Mnohými až absurdními prvky může připomenout hry Václava Havla.

Zemřela královna šansonu Hana Hegerová

Zemřela Hana Hegerová (†89). Populární zpěvačka patřila bez debat mezi nejlepší zpěvačky československé hudební scény a po právu je nazývána královnou šansonu. Poslední léta už se na veřejnosti neobjevovala, aktuálně byla hospitalizovaná v Nemocnici Na Homolce.

Narodila se 20. října 1931 v Bratislavě jako Carmen Farkašová. Původně se coby dcera z bankéřské rodiny chtěla dostat na Vysokou školu ekonomickou. Místo toho ale nakonec absolvovala divadelní kurz při státní konzervatoři a od roku 1953 byla členkou Divadla Petra Jilemnického v Žilině.

Protože se jí nelíbilo její jméno ani příjmení, už tehdy vystupovala jako Hana Čelková, tedy pod rodným příjmením své matky. Pod stejným jménem se objevila i ve filmu Jiřího Krejčíka Frona.

Zpívat začala v bratislavské Tatra revue. Později přesídlila do Prahy, kde ji roku 1961 angažovali v divadle Rokoko a o rok později v Semaforu. V roli Edity se představila i ve filmu Kdyby tisíc klarinetů. Vystupovala i v zahraničí včetně proslulé pařížské Olympie. Její asi nejpopulárnější šanson Levandulová vznikl ze spolu-

práce se skladatelem Petrem Hapkou a textařem Michalem Horáčkem. Za album Potměšilý host, na kterém tento hit vyšel, dostala v roce 1992 od Supraphonu platinovou desku. O čtyři roky později ji Akademie populární hudby zapsala do Síně slávy. V roce 2002 obdržela od prezidenta Václava Havla medaili Za zásluhy. V roce 2010 natočila a vydala kritiky ceněné album Mlýnské kolo v srdci mém.

Další nahrávky Hegerové vyšly díky hudebnímu vydavateli Padevětovi, který se zpěvačkou také sepisoval její autobiografií. Podle vzájemné dohody má vyjít až po její smrti. Hegerová byla považována za první dámu československého šansonu. „Ani si nepamatuju, že by existovala nějaká druhá dáma československého šansonu. Protože pro mě československý šanson byla vždy jen a pouze Hana Hegerová. A to už od dob jejího angažmá na začátku 60. let v divadle Semafor přes ty slavné šansony, které pro ni textoval Pavel Kopta, až po kongeniální spolupráci s dvojicí Petr Hapka a Michal Horáček,“ řekl hudební publicista Miloš Skalka.

Hegerová ukončila uměleckou kariéru v srpnu 2011. Vzhledem ke svému zdravotnímu stavu se veřejných akcí nezúčastňovala. V dubnu 2013 byla povýšena na komandéra francouzského Řádu za zásluhy. V říjnu 2014 jí prezident České republiky Miloš Zeman udělil Řád Tomáše Garrigua Masaryka I. třídy. Slovenský prezident Andrej Kiska ji v lednu 2016 udělil Řád Ľudovíta Štúra II. třídy.

Podle:

<http://carolina.fsv.cuni.cz/>
<https://www.lidovky.cz/>

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Apoštolská cesta papeže Františka do Iráku

Papež František ve dnech 5. - 7. března uskutečnil svou 33. mezinárodní cestu svého pontifikátu, která jej pod mottem "Všichni jste bratři" zavedla do Irácké republiky a autonomního Kurdistanu. Naposledy papež navštívil Thajsko a Japonsko v listopadu 2019. Jak se již stalo tradicí, v předvečer odletu papež svěřil třídní setkání s iráckým národem do rukou Matky Boží, v modlitbě před mariánskou ikonou Salus Populi Romani v římské bazilice Panny Marie Větší.

Privítání Svatého otce Františka v Iráckém Bagdádu

V pátek 5. března kolem poledne přistál Svatý otec na mezinárodním letišti v Bagdádu a za zvuků Ody na radost ze závěrečné věty Beethovenovy Deváté symfonie vstoupil na půdu Irácké republiky, jediné země v blízkovýchodním regionu, která dosud nezažila papežskou návštěvu, vzhledem k tomu, že cesta Jana Pavla II., plánovaná v jubilejním roce 2000, se nikdy neuskutečnila. Byl přivítán skupinou náboženských a politických autorit, jakož i iráckými občany. Uvítací delegaci tvořil mimo jiné apoštolský nuncius v Iráku, arc. Mitja Leskovar, představitelé místních diecézí a archieparchie, irácký prezident a jeho žena a předseda vlády, Mustafa Al-Kadhimi.

Potom se papež přesunul do prezidentského paláce, kde byl oficiálně přivítán soukromě se setkal s hlavou státu – iráckým prezidentem Barhamem Sálihem – a jeho rodinou. Svatý otec zde následně pronesl svůj první projev ke zhruba sto padesáti zástupcům státu, občanské společnosti a diplomatického sboru. Ve své řeči se věnoval především tématu současné pandemické situace, ukončení extrémismu, irácké církvi a významu bratrského soužití a solidarity.

„Dlouhověká přítomnost křesťanů v této zemi a jejich příspěvek k životu národa představuje bohaté dědictví, které si přejí nadále všem nabízet,“ řekl. „Jejich účast na veřejném životě, jakožto občanů s úplnými právy, svobodami a po-

vinnostmi, bude svědčit o tom, že zdravý pluralismus náboženských vyznání, etnik a kultur může přispět k prosperitě a harmonii národa.“

Setkání s biskupy, kněžími a řeholníky v katedrále Panny Marie

Z prezidentského paláce se papež odebral do jednoho z největších bagdádských kostelů – syrsko-katolické katedrály Panny Marie, Matky spásy, kde se uskutečnilo setkání s devatenácti iráckými biskupy a zhruba osmi desítkami zástupců iráckých kněží, řeholníků a řeholnic, seminaristů a katechetů.

Katedrála Panny Marie, Matky spásy, byla v minulosti dějištěm dvou atentátů, pročť má pro iráckou křesťanskou komunitu velký význam. V roce 2010 tu bylo zabito 48 věřících včetně žen a dětí. Dva kněží, kteří při útoku zemřeli, jsou pochováni v kryptě katedrály a dalších padesát obětí (křesťanů i muslimů) připomíná mramorový památník. Katedrála po útoku prošla obnovou a před devíti lety (2012) byla opětovně vysvěcena.

V této katedrále, „posvěcené krví našich bratří a sester, kteří zde zaplatili nejvyšší cenu své věrnosti Pánu a Jeho církvi“, pronesl Svatý otec promluvu, ve které opět zdůraznil význam zasévání semen smíření a bratrského soužití, které může vést ke znovuzrození naděje pro každého. Poděkoval všem shromážděným za jejich snahu být tvůrci pokoje, v rámci svých komunit i s věřícími jiných náboženských tradic. Zdůraznil, že někdy „může vzniknout neporozumění a můžeme zažít určité napětí“. Toto jsou ty uzly, které nám brání v utkání bratrství. „A dále pokračoval: „Jsou to uzly, které si neseme uvnitř sebe; konec konců, my všichni jsme hříšníci. A přesto tyto uzly mohou být rozvázány milostí, větší láskou. Mohou být povoleny lékem odpuštění a bratrským dialogem, vzájemným trpělivým nesením našich břemen a vzájemným povzbuzováním se v okamžicích zkoušek a těžkostí.“

Své spolubratry biskupy dále vyzval, aby byli zvláště nablízku svým kněžím. „Ať vás vidí nejen jako správce nebo manažery, ale jako skutečné otce, pečující o jejich dobro, připravené nabídnout jim podporu a povzbuzení s otevřeným srdcem,“ řekl.

Návštěva u velkoajatolláha Alího Sistáního

Druhý den apoštolské cesty v sobotu 6. března zahájil papež František v duchu vytváření přátelství mezi náboženskými komunitami. V iráckém Nadžafu, městě, které je hlav-

Papež František s velkoajatolláhem Al-Sistáním

ním náboženským centrem iráckých šiitů a cílem poutních cest šiitů z celého světa, se papež František setkal s velkým ajatolláhem Al-Sistáním.

Nadžafu leží zhruba 160 km jižně od Bagdádu. Tamní Aliho mešita se zlatou kupolí a bohatě zdobenými interiéry každoročně bývá cílem nejméně patnácti milionů věřících, kteří sem přicházejí uctít hrob Aliho ibn Abí Tálíba, který byl bratrancem a zároveň zetěm Mohamedovým. Šiité jej uznávají za svého prvního imáma, v jehož učení pokračují dnešní nadžafské náboženské školy a mešity, takže toto město je spolu s iráckým Kómmem považováno za centrum šiitské vzdělanosti. Za jeho hradbami se rozprostírá snad největší hřbitov na světě, protože šiité věří, že pochování v posvátném Nadžafu jim zajistí vstup do ráje.

Papež František zde vykonal soukromou zdvořilostní návštěvu u velkoajatolláha Aliho Sistáního, který je od roku 1992 nejvyšší náboženskou autoritou iráckých šiitů. V zemi, která je z 98 % muslimská, tvoří šiité zhruba dvoutřetinovou většinu. Devadesátiletý velký ajatolláh Al-Sistání je respektován celou společností a díky nevměšování do politických záležitostí je považován za zprostředkovatele mezi různými politickými a náboženskými proudy. V roce 2014 vyzval všechny Iráčany, aby se spojili v boji proti samozvanému Islámskému státu. Stal se i obhájcem svobodných voleb a nového volebního systému a před dvěma lety naléhal na klid a nenásilí během protivládních manifestací.

Setkání Svatého otce s velkoajatolláhem Alim Sistáním trvalo zhruba 45 minut. Hovořili o nespravedlnosti, útisku, chudobě, náboženském a intelektuálním pronásledování, potlačování základních svobod a absenci sociální spravedlnosti, zejména během válek a násilných činů v blízkovýchodním regionu.

Papež František velkoajatolláhu Al-Sistánímu poděkoval za to, že za panujícího násilí a velkých obtíží posledních let spolu se šiitským společenstvím pozvedl hlas na obranu nejslabších a pronásledovaných, na potvrzení posvátnosti lidského života a důležitosti jednoty iráckého národa. Při loučení s velkoajatolláhem Svatý otec ubezpečil o své modlitbě k Bohu, Stvořiteli všech, za mírovou a bratrskou budoucnost pro milovanou iráckou zemi, za Blízký východ a celý svět.

Velkoajatolláh Al-Sistání Zdůraznil, že náboženští a duchovní představitelé by měli brzdit takovéto tragédie a

vyzval mezinárodní společenství k upřednostňování rozumu a moudrosti před jazykem války a vlastních zájmů. Vyslovil se pro respekt mezi stoupenci různých náboženství a intelektuálních směrů a potvrdil zájem o irácké křesťany, kteří mají právo na život v míru, bezpečí a plné účté k základním právům. A konečně poděkoval papeži Františkovi, že kvůli návštěvě Nadžafu vážil dlouhou cestu.

Podobně jako zde v Iráku navštívil v roce 2017 papež František v Egyptě vysokého představitele sunnitského islámu, velkého imáma Al-Azharu Ahmeda Al-Tajiba, se kterým později v roce 2019 v Abú Dhabí podepsal Dokument o lidském bratrství za světový mír a soužití ve světě.

Mezináboženské setkání

na písčném pláni u starověkého města Ur

Z Nadžafu odletěl papež František do města Násirija, vzdáleného necelých 400 km jihovýchodně od Bagdádu, v jehož blízkosti se kdysi rozkládalo hlavní město Sumerské říše – Ur, známé z Bible (Genesis 11,28-31) jako místo narození Abrahama, který se pak s rodinou svého otce Teracha přesunul do Cháranu a odtud se vydal do nové, Bohem zaslíbené, země. Poblíž archeologického naleziště „Abrahámovy domu“ se vprostřed pouště konalo setkání tří monoteistických náboženství, židů, křesťanů a muslimů, která Abrahama pokládají za svého patriarchu. S papežem se setkali představitelé šiitů, sunnitů, sabejců a jezidů. Zazněly na něm úryvky z první knihy Mojžíšovy i Koránu a poté trojice svědectví, na která papež František navázal svou promluvou. Inspiraci čerpal z Boží pobídky Abrahamovi: „Pohlédni na nebe a spočítej hvězdy, můžeš-li je spočítat!“ (Gen 15,5). Jasný svit hvězd umocňuje skutečnost, že září společně, podotkl František.

„Nebe nás tak obdarovává poselstvím jednoty. Nejvyšší nad námi nás zve, abychom se nikdy neoddělovali od bratra po našem boku. Pokud si ale chceme uchovat bratrství, nesmíme nebe pustit ze zřetele. Jako Abrahamovi potomci a představitelé různých náboženství vnímáme, že naši přednostní úlohou je pomáhat bratrům a sestrám, aby pozdvihli zrak k nebi.“

Papež František na mezináboženském setkání s představiteli šiitů, sunnitů, sabejců a jezidů v iráckém městě Násirije.

Skutečná religiozita spočívá v klanění Bohu a lásce k bližnímu, pokračoval papež. Ve světě, který mnohdy pokrývá obraz Nejvyššího, mají věřící lidé svědčit o jeho dobrotě a ukazovat jeho otcovství prostřednictvím vzájemného bratrství:

„Z domu našeho otce Abrahama prohlašujeme, že Bůh je milosrdný a jeho největší urážkou je znesvěcení jeho jména tehdy, když nenávidíme bratra. Nevraživost, extrémismus a násilí se nerodí ve zbožné duši, nýbrž zrazují náboženství. Jako věřící nemůžeme mlčet, když terorismus zneužívá náboženství, naopak, máme jasně vyřešit veškerá nedorozumění. Nedo- volme, aby nebeskou zář zakryla nenávistná mračna!“

Papež vyzval k tomu, aby Abrahamovi potomci – stejně jako jejich praotec – kráčeli zemí a opouštěli uzavřenost výchozích vztahů či uskupení, které brání v otevřenosti vůči druhým:

„Ano, potřebujeme vycházet sami ze sebe, protože se neobejdeme jeden bez druhého. Pandemie nás naučila, že nikdo se nezachrání sám (Fratelli tutti, 54). Přesto se stále vrací pokušení udržovat si od druhých odstup. Ovšem toto smýšlení „zachraň se, kdo může“ rychle zdegeneruje do „všichni proti všem“, což bude horší než jakákoli pandemie (tamtéž, 36). Z bouře, kterou procházíme, nás nezachrání izolace, zesílené zbrojení či stavba zdí, které nás naopak ještě více rozdělí a rozeštvou.“

František proto označil za jediný možný cíl cestu k pokoji, který ovšem nenastane, pokud namísto společného „my“ budeme druhé označovat za „tamty“. V míru neexistují vítězi a poražení, nýbrž jen bratři a sestry. Modleme se za mír na Blízkém východě, zejména v trýzněné Sýrii, naléhal papež:

„Odkud začíná cesta míru? Od toho, že upustíme od nepřátelství. Člověk, který s odvahou hledí na hvězdy a věří v Boha, nemá žádné nepřátele. Jediným protivníkem je nepřátelství v srdci. (...) Kdo chodí po Božích stezkách, nemůže být proti někomu, nýbrž staví se za všechny. Nemůže ospravedlňovat jakoukoli formu diktátu, útlatu a násilí, nezaujímá agresivní postoje.“

Na konci mezináboženského setkání jeho účastníci povstali ke společné modlitbě Abrahamových potomků. Papežův text v arabském překladu přednesl místní kněz. Přinášíme jeho plné znění:

Modlitba Abrahamových potomků:

Všemohoucí Bože, náš Stvořiteli, který prokazuješ lásku lidské rodině a všemu, co Tvé ruce učinily, my, Abrahamovi synové a dcery, přináležející k židovství, křesťanství a islámu, spolu s ostatními věřícími a všemi lidmi dobré vůle, děkujeme Ti, že jsi nám za společného otce ve víře daroval Abraháma, vynikajícího syna této šlechetné a milé země.

Děkujeme Ti za tohoto příkladného muže víry, který byl pro víru samu poslušný Tobě až do dna, opustil svoji rodinu, svůj kmen a svoji zemi, aby šel do země, kterou neznal.

Děkujeme Ti rovněž za příklad odvahy, houževnatosti, síly ducha, velkorysosti a pohostinnosti, jež nám daroval náš - ve víře společný - otec.

Děkujeme Ti zejména za jeho heroickou víru, projevenou v ochotě obětovat svého syna z poslušnosti Tvému příkazu. Víme, že šlo o tu nejobtížnější zkoušku, z níž však vyšel vítězně, protože Tě poslechl bezvýhradně.

Děkujeme Ti, neboť hojným požehnáním našemu otci Abrahamovi jsi z něho učinil požehnání pro všechny národy.

Prosíme Tě, Bože našeho otce Abraháma i náš Bože, abys nám udělil pevnou víru, činorodou v dobrém, víru, která otevře naše srdce Tobě i všem našim bratrům a sestrám.

Učiň každého z nás svědkem Tvoji laskavé péče o všechny, zejména uprchlíky a běžence, vdovy a sirotky, chudé a nemocné.

Otevři naše srdce vzájemnému odpuštění a učiň z nás nástroje smíření a pokoje, tvůrce spravedlivější a bratrské společnosti.

Uved' do přibýtku Tvého pokoje a světla všechny zesnulé, zvláště oběti násilí a válek.

Pomáhej občanským představitelům hledat a nalézat unesené lidi a ochraňuj zvláště ženy a děti.

Pomáhej nám pečovat o planetu, společný domov, který jsi ve své dobrotě a štědrosti dal nám všem.

Podporuj naše ruce při obnově této země a daruj nám potřebnou sílu, abychom pomohli těm, kteří byli nuceni opustit svoje domovy a zemi, mohli se bezpečně a důstojně vrátit a začít nový, klidný a prosperující život. Amen.

Večerní mše v Chaldejské katedrále sv. Josefa v Bagdádu

Z Uru papež po poledni odletěl zpět do Bagdádu, kde odpoledne předsedal eucharistické liturgii v chaldejském ritu. Je to poprvé, kdy římský papež celebroid v tomto ritu. Čtení a modlitby během bohoslužby zaznívaly v italštině, chaldejštině a arabštině. Perikopou evangelia přednesenou v arabštině byl text blahoslavenství.

Večerní mše sv. v katedrále sv. Josefa v Bagdádu

Po evangeliu papež pronesl své kázání, ze kterého přinášíme nejdůležitější části:

„V dnešních čteních slyšíme o moudrosti, svědectví a zaslíbeních. Moudrost byla v těchto končinách země rozvíjena již od nejstarších dob. Její hledání člověka vždy fascinovalo. Často je to ovšem tak, že kdo disponuje více prostředky, může získat více vědomostí a mít více příležitosti, zatím co ti, kdo mají méně, zůstávají stranou. Tato nerovnost je nepří-

patelná. Kniha moudrosti, ze které jsme četli, tuto perspektivu obrací.

Ježíš, zosobnění moudrosti, tento obrat dokončuje v evangeliu. A to ne jen tak někde, nýbrž hned ve svém prvním vystoupení, v blahoslavenstvích. Tento obrat je totální. Chudé, plačící či pronásledované nazývá blahoslavenými. (...) To, kam směřuje Ježíš, je moudré. Je to totiž láska. Srdcem blahoslavenství je láska. I když se zdá slabá v očích světa, ve skutečnosti vítězí. (...) Láska je naší silou, silou tolika bratří a sester, kteří i na tomto místě čelili předsudkům a útokům, týrání a pronásledování pro Ježíšovo jméno. Takto jsme povoláni i my.

Tak Bůh uskutečňuje svá zaslíbení. Moudrost podle Ježíše, která našla své vyjádření v blahoslavenstvích žádá, abychom vydali toto svědectví a nabízíme odměnu, která je obsažena v Božích příslibech. Čteme jasně, že po každém blahoslavenství následuje slib. Kdo tato blahoslavenství žijí, získají Boží království, budou potěšeni, nasyceni, uvidí Boha (srv. Mt 3,3-12). Boží přísliby nabízejí radost, která nenachází srovnání, a neklamou. Jak se ale naplňují? Skrze naše slabosti. Bůh blahoslaví ty, kdo jdou až do hloubky cestou jejich vnitřní chudoby. To je cesta. Žádná jiná.

Připomeňme si praotce Abraháma. Bůh mu slíbil rozsáhlé potomstvo, a přitom on i jeho žena jsou již velmi staří a nemají děti. Bůh pak koná zázraky právě v jejich trpělivém a důvěryplném stáří a daruje jim syna. Připomeňme si Mojžíše. Bůh mu slíbil, že osvobodí svůj lid z otroctví, a žádá po něm tedy, aby Mojžíš mluvil s faraonem. Mojžíš namítne, že není dobrý v mluvení. A přesto Bůh své sliby realizuje právě skrze Mojžíšovu řeč. Připomeňme si Marii, která byla povolána, aby se stala matkou v situaci, kdy podle zákona děti mít nemohla. A připomeňme si apoštola Petra. Zapřel Ježíše, a přitom ten ho pak zve k tomu, aby povzbuzoval ostatní. Drazí bratři a sestry. Někdy se můžeme cítit neschopní či neužiteční. Nevěřte tomu, protože Bůh chce naplnit svá zaslíbení právě skrze naše slabosti.

Drahá sestro, drahý bratře. Možná se díváš na své ruce a zdají se ti být prázdné. Možná se ve tvém srdci plíží nedůvěra a cítíš, jakoby se k tobě život choval nevděčně. Jestli je to tak, neboj se. Blahoslavenství jsou o tobě. O tobě, který jsi sklíčený, hladový, žiznící po spravedlnosti a pronásledovaný. Bůh ti slibuje, že tvé jméno je zapsáno v nebesích, v jeho srdci!“

Modlitba za oběti války ve zničeném ninivském městě Mosulu

V neděli 7. března ráno papež František přiletěl z Bagdádu do Irbilu v Autonomní oblasti iráckého Kurdistanu, kde se na letišti setkal místním prezidentem a premiérem a jejich spolupracovníky. Poté odletěl vrtulníkem do 90 km vzdáleného Mosulu, administrativního centra oblasti Ninive, kde ho přivítal mosulský arcibiskup. Papež pak vedl na Kostelním náměstí ve městě Hosh al-Bieaa modlitbu za válečné oběti. Všechny čtyři kostely na tomto náměstí, syrsko-katolický, arménsko-pravoslavný, syrsko-pravoslavný i chaldejský, byly zničeny teroristickými útoky v letech 2014-2017.

Papež František na vlastní oči spatřil spoušť,
kteou za sebou nechali džihádisté z tzv. Islámského státu.

K modlitbě v italštině a arabštině za válečné oběti si papež nasadil stól a nejprve vyslovil tři věty, které modlitbu uvádějí:

Než se budeme modlit za všechny oběti války zde v Mosulu, v Iráku i na celém Středním východě, chtěl bych s vámi sdílet tři myšlenky:

Jestliže je Bůh Bohem života – a to On je -, pak je pro nás nepřístupné zabít bližního v Jeho jménu.

Jestliže je Bůh Bohem míru – a to On je -, pak je pro nás nepřístupné vést válku v Jeho jménu.

Jestliže je Bůh Bohem lásky – a to On je -, pak je pro nás nepřístupné nenávidět bližního v Jeho jménu.

A nyní se modleme za všechny oběti války, aby jim všemohoucí Bůh dal věčný život a nekonečný pokoj, a aby je přijal do své náruče. A prosme také za nás, abychom bez ohledu na náboženskou příslušnost mohli žít v harmonii a míru, protože víme, že v očích Božích jsme všichni bratři a sestry.

Všemohoucí Bože, který jsi pánem času a dějin. Z lásky jsi stvořil svět a nikdy nepřestáváš žehnat svému stvoření. Bez ohledu na pokušení k násilí a k nespravedlivému zisku doprovázíš své děti svou vlídnou otcovskou láskou.

My, lidé nevděční za tvé dary, jsme v roztržitosti kvůli našim starostem a příliš pozemským ambicím zapomněli na tvou cestu pokoje a harmonie. Uzavřeli jsme se sami do sebe a do svých sobeckých zájmů. Lhostejní k Tobě i k ostatním jsme zahradili cestu k míru. Tak se opakuje to, co slyšel prorok Jonáš v Ninive: Zlo, které lidé páchají, vystupuje až do nebes. Nezvedáme k nebi čisté ruce. Místo toho do nebes znovu stoupá křik nevinné krve. Obyvatelé Ninive v Jonášově příběhu nakonec uslyšeli hlas Tvého proroka a našli záchranu v obrácení. Svěřujeme Ti Bože oběti lidské nenávisti a také my prosíme o tvé odpuštění a milost obrácení.

Bože, dva symboly v tomto městě vydávají svědectví lidstva o naší snaze se Ti přiblížit: mešita Al-Nouri se svým minaretem Al Habda a kostel Panny Marie, jehož slavné kostelní hodiny více než sto let připomínají kolemjdoucím, že život je krátký a čas je drahocenný. Nauč nás chápat, že jsi nám světil cestu lásky, pokoje a

smíření, abychom je uskutečňovali v tom krátkém čase našeho pozemského života. Dej nám pochopit, že jen tak bude možné obnovit toto město a zemi a že jen tak dojdou uzdravení srdce rozervaná bolestí. Pomož nám neplytvat časem službou našim egoistickým zájmům, ale využívat ho službě tvé lásky. A když sejdem z cesty, dej nám uslyšet hlas pravých Božích lidí a včas se napravit, abychom se dále neničili násilím a smrtí.

Svěřujeme ti ty, jejichž život byl ukončen násilnou rukou jejich bratří, a prosíme tě i za ty, kdo svým bližním způsobili zlo: ať se obrátí dotykem tvého milosrdenství.

Odpocinutí věčné dej jim, Pane, a světlo věčné ať jim svítí. Ať odpocívají v pokoji. Amen.

Na znamení naděje pak František vypustil na zničeném mosulském náměstí bílou holubici.

Polední modlitba v katedrále v Karakoši

Z Mosulu Papež František odletěl do Karakoše. Je to asyrské město v severním Iráku, které se rozkládá poblíž troskek starověkého Nimrudu a Ninive. Z padesátitísíkové populace tvoří křesťané 90 %, proto se o něm mluví často jako o hlavním křesťanském městě Iráku. V roce 2014 se stalo terčem tzv. Islámského státu, jeho bojovníci zničili domy, kostely, knihovnu a další významné budovy. Desetitisíce křesťanů uprchly hledat útočiště v iráckém Kurdistánu. Po osvobození z rukou džihádistů v roce 2016 probíhá rekonstrukce za vydatného přispění mezinárodních křesťanských charitativních organizací. Díky tomu se téměř polovina obyvatel mohla vrátit do svých domovů. Mezi stavby, jejichž rekonstrukce právě probíhá, patří také katedrála Neposkvrněného Početí, největší křesťanská stavba na iráckém území, vybudovaná v druhé čtvrtině minulého století, v níž papež pronesl polední modlitbu Anděl Páně.

Při nedělní modltbě Anděl Páně v katedrále v Karakoši

„S velkým zármutkem se rozhlížíme kolem sebe a vidíme znamení destruktivní moci násilí, nenávisti a války (...) Toto naše setkání ukazuje, že terorismus a smrt nemají poslední slovo. Poslední slova patří Bohu a jeho Synu, přemožiteli hříchu a smrti. Také uprostřed ničení způsobeného terorem a válkou, můžeme očima víry uvidět triumf života nad smrtí,“ zdůraznil papež František ve své promluvě před

modlitbou Anděl Páně. Povzbudil křesťany, aby si vzali příklad ze svých otců a matek, kteří jim předali dědictví víry. Poukázal na to, že je zapotřebí obnovovat nejen budovy, ale především vztahy, nevzdávat se a neztrácet naději! Dále připomenul, že klíčovým slovem obnovy a budoucnosti je odpuštění.

Na závěr František dodal, že během přistávání helikoptéry spatřil obnovenou sochu Panny Marie na katedrále Neposkvrněného početí, a dodal, že právě jí svěřil obrodu tohoto města. Připomněl také roli žen ve vytváření pokojné budoucnosti. „Vyobrazení Matky Boží tu bylo zraněno a pošlapáno, avšak její tvář na nás nadále láskyplně hledí. Právě tak to činí matky: těší, pozvedají na duchu, dávají život. A chtěl bych ze srdce poděkovat všem matkám a ženám této země, odvážným ženám, které navzdory svévoli násilí a ranám nadále dávají život,“ řekl papež František a připojil apel na úctu a pozornost k ženám, jejich ochranu a zajištění příležitostí.

Papež František vyjžděl z Karakoše v obrněném voze. Jeho okénko však bylo spuštěné a z místa vedle řidiče zdravil nepřetržitě špalír lidí lemujících cestu ulicemi města, které ochranka jen s námahou držela za bariérami.

Papež František při mši svaté na stadionu v Irbilu

Závěrečná mše svatá na stadionu v Irbilu

Posledním zastavením na ninivské planině byl Irbil. Poobědval v tamním semináři sv. Petra a odtud se vydal na tamní atletický stadion. V papamobilu pozdravil tisíce lidí na tribunách zaplněných všude, kde to bylo dovoleno, ale na sanitární rozestupy nikdo nedbal.

V homilii mluvil Svatý otec o moudrosti kříže: „Jak snadné je upadnout do léčky, která nám vemlouvá, že musíme druhým ukázat, že jsme silnější, že jsme moudřejší... Do léčky, jež vede k vytváření pozemských model, které by nám zajistily bezpečí... (srov. Ex 20,3-5). Ve skutečnosti je tomu obráceně, my všichni potřebujeme Boží moc a moudrost, která se zjevila v Ježíši na kříži. On na Kalvárii obětoval Otcí rány, kterými jsme my byli uzdraveni (srov. 1 Pt 2,24). Tady v Iráku, kolik vašich bratří a sester, přátel a spoluobčanů nese zranění z války a násilí, zranění viditelná i

neviditelná! Jsme v pokušení reagovat na tyto a další bolestné skutečnosti lidskou silou, lidskou moudrostí. Ježíš nám však ukazuje cestu Boží, cestu, kterou kráčet o sám a na kterou nás volá k následování.“

Ježíš osvobozuje od chápání víry a společenství způsobem, který rozděluje, posiluje nás, abychom odolávali pokušení pomsty vedoucí do nekonečné spirály odvety, zdůrazňoval dále František. Jak píše sv. Pavel, co „pošetilá Boží věc je moudřejší než lidé a slabá Boží věc je silnější než lidé“, ukazoval papež komunitě zdrčené válkou k úhelným kamenům paradoxu křesťanství.

„Zbořte tento chrám a ve třech dnech jej zase postavím“ (Jan 2, 19). Mluvil o chrámu svého těla, a tedy také o své církvi. Pán slibuje, že nás silou svého vzkříšení může nechat povstat z trosek způsobených nespravedlností, roztržkami a nenávisť. Je to příslib, který slavíme v této eucharistii. Oči-ma víry rozpoznáváme přítomnost ukřižovaného a vzkříše-ného Pána mezi námi, učíme se přijímat jeho osvobozující moudrost, spočinout v ranách a najít uzdravení a sílu pro službu jeho Království, které vstupuje do našeho světa. Jeho ranami jsme uzdraveni (srov. 1 Pt 2,24), v jeho ranách, drazí bratři a sestry, nacházíme balzám jeho milosrdné lásky, neboť On, Dobrý Samaritán lidstva, chce pomazat každou ránu, uzdravit každou bolestnou vzpomínku a inspirovat budoucnost míru a bratrství v této zemi.“

Na závěr papež poděkoval místní církvi za to, že hlá-sá „tuto úžasnou moudrost kříže, šíří Kristovo mislosrdenství a odpuštění“.

„Je to jeden z důvodů, které mne vedly k tomu, abych pu-toval mezi vás, abych vám poděkoval a upevnil ve víře a ve svědectví. Dnes mohu vidět a rukou se dotknout skutečnosti, že církev v Iráku je živá a působí v tomto svatém a věrném lidu,“ dodal na závěr papež František.

V závěru mše svaté na stadionu v Irbílu papež pozdravil irácké státní představitele a katolické biskupy a poděkoval jim za přípravu a organizaci cesty. Se zvláštním pozdravem se obrátil ke katolickovi-patriarchovi Asyrské církve Východu (východní syrské církve), který sídlí v Irbílu.

„Jeho Svatost Mar Gewargis III. nás poctil svou přítom-ností. Děkuji, drahý bratře, a spolu s vámi objímám křesťany různých vyznání. Mnozí z nich prolili krev na téže půdě a nyní naši mučedníci společně září na tomtéž nebi. Odtud nás žádají, abychom společně a bez váhání kráčeli k plné jednotě.“

Jak papež dále poznamenal, během iráckého pobytu za-slechl bolestné a úzkostné hlasy, ale také zachytil záblesky naděje a útěchy, umožněné zejména neúnavnou prací pro společné dobro, na které se účastní náboženské instituce různých vyznání, místní církve a rozličné charitativní orga-nizace. Ujistil, že se bude modlit za obnovu Iráku a jeho společenskou obrodu:

„Prosím vás všechny, drazí bratři a sestry, abyste společně pracovali na mírové a blahobytné budoucnosti, která by nikoho neponechala pozadu a nediskriminovala. Ujišťuji vás o modlitbě za tuto milovanou zemi. Zejména se modlím za to, aby členové různých náboženských společenství spolu se

Papež František se loučí s Irákem

všemi muži a ženami dobré vůle pracovali na utužování bratrských a solidárních vztahů ve službě dobru a poko-jí.“ loučil se papež František na irbílském stadionu.

Závěr cesty papeže Františka do Iráku

Z Irbílu se papež František vrátil letecky do Bagdádu, kde přenocoval na apoštolské nunciaturě, a časně ráno v pondělí 8. března se po soukromé mši svaté odebral z bagdádské apoštolské nunciatury na letiště, kde se s ním oficiálně rozloučil irácký prezident Barham Sálíh. Po pětihodinovém letu a překonání vzdálenosti necelých tří tisíc kilometrů přistál papežský speciál italských aerolinek na římském letišti Ciampino, odkud se papež odebral ihned do Vatikánu – s krátkou zastávkou v bazilice Santa Maria Maggiore, kde poděkoval za vykonanou cestu a položil k mariánské ikoně Salus Populi Romani kytici přivezenou z Iráku.

Během letu děkoval ženám při příležitost Mezinárodního dne žen. „Chtěl bych ze srdce říci «Děkuji» všem ženám, zvláště těm iráckým, odvážným ženám, které navzdory svévoli násilí a ranám nadále dávají život. Ať jsou ženy respektovány a chráněny! Kéž se jim dostává pozornosti a příležitosti!“

Papež František během tiskové konference při zpátečním letu z návštěvy v Iráku zmínil, že uvažuje také nad návštěvou Slovenska. V odpovědi na otázku o destinacích zamýšlených cest jmenoval Bratislavu, kterou možná navštíví po Mezinárodním eucharistickém kongresu v maďarské Budapešti.

Papež František se má, podle dosavadních předpokladů, účastnit mše svaté na závěr Mezinárodního eucharistického kongresu, která je plánovaná na neděli 12. září 2021 v 11.00 na náměstí Hrdinů v Budapešti.

Ačkoliv cesta Svatého otce do Bratislavy ještě není oficiálně potvrzená, je jí věnována velká pozornost. Pro tento fakt svědčí i to, že papež František během letu zmínil, že vzdálenost mezi Bratislavou a Budapeští je přibližně dvě hodiny autem.

*Podle Vatican News
a zpráv České biskupské konference*

Zemřel známý kněz P. František Lízna, SJ

P. František Lízna, SJ

* 11. 7. 1941 v Jevíčku

† 4. 3. 2021 v Olomouci

Ve věku 79 let zemřel ve čtvrtek dne 4. března 2021 katolický kněz a bývalý chartista P. František Lízna, SJ. Začátkem onoho týdne byli všichni obyvatelé fary na Vyšehorkách pozitivně testováni na covid-19. Nejhůře na tom byl správce farnosti Otec František Lízna. Byl proto ve velmi těžkém zdravotním stavu hospitalizován ve fakultní nemocnici v Olomouci. Ve čtvrtek v podvečer dne 4. března 2021 zemřel.

„On by řekl, že se vrátil domů, nebo že doputoval do cíle“ řekl olomoucký farář P. Jan Regner. „Myslím, že František Lízna byl svatý člověk, schopný zážraků. Odpočívajte v pokoji, pane faráři! Mám radost, že se radujete tam, kde právě teď jste“ řekl o něm novinář a spisovatel Pavel Kosík. „Vzpomínám na řadu krásných obohacujících setkání a děkuji za ně. Už se tváří v tvář setkal s naším Pánem. Svědčil o Pánu Bohu celým svým životem, přiváděl a přivedl k němu tolik lidí! Často ty lidi, které lidská společnost už dávno odepsala“ vzpomínal na zesnulého P. Františka Líznu v pátek dne 5. března 2021 starosta města Zábřeh pan František John.

Otec František Lízna se narodil dne 11. 7. 1941 v Jevíčku. Ve svých 19 letech byl 7 měsíců vězněn v Jáchymově za hanobení sovětské vlajky. To proto, že nemohl snést nespravedlivé zatýkáni

těch rolníků, kteří nechtěli vstoupit do zemědělského družstva.

V letech 1960–1962 pracoval v brněnské Zbrojovce a po večerech jako kulísák v brněnském Janáčkově divadle. Když po absolvování základní vojenské služby pracoval jako dělník v cukrovaru, uvěznil ho podruhé. Tentokrát za pokus o nedovolený přechod čsl. státní hranice.

Později působil jako ošetřovatel v Ústavu pro mentálně postižené na Velehradě. Tam se setkal s jezuity. A právě tam objevil svou touhu sloužit bližním a Pánu Bohu. Dne 28. 4. 1968 vstoupil do Tovaryšstva Ježíšova. Rok strávil v jezuitské koleji v Londýně a v řádovém domě v Rakousku.

V letech 1969–1974 studoval bohoslovickou fakultu v Litoměřicích. První sliby skládal dne 15. 8. 1972 v Hostimi u Moravských Budějovic. Na kněze byl vysvěcen dne 28. 6. 1974 v Litoměřicích biskupem Františkem Tomáškem. Nedo- stal však státní souhlas ke kněžské službě. Pracoval tedy dál jako sociální pracovník.

V roce 1977 patřil mezi první signatáře Charty 77, za což se dostal do vězení už potřetí. Celkem byl vězněn pětkrát. Také za šíření samizdatů a tisk letáků, které své čtenáře informovaly o politických věznicích. V komunistickém vězení se setkal i s budoucím prezidentem Československé a České republiky Václavem Havlem. Celkem ve věznicích strávil něco přes 2 roky.

Po Sametové revoluci v listopadu roku 1989 se stal rektorem jezuitského kostela v Brně. Tam působil do roku 1995. Souběžně s tím se staral o nemocné, Romy, vězně a bezdomovce. Poslední sliby složil dne 31. 7. 1993 na Svatém Hostýně. V dalších letech působil jako vězeňský kaplan na Mírově a bydlel na faře ve Vyšehorkách. Propuštění vězni či lidé na pokraji lidské společnosti klepali na dveře jeho fary často. Nejednou pak zmizeli i s vybavením Líznovy skrovné domácnosti.

Otec František Lízna byl známý také jako poutník. Na pěších poutích, mimo jiné do Santiaga de Compostela, ušel téměř 8 tisíc kilometrů. V roce 2006 se

P. František Lízna, SJ, na knižním veletrhu v Havlíčkově Brodě roku 2009

vydal na dlouhou pěší pouť i přesto, že trpěl rakovinou prostaty v pokročilém stadiu. Každý den se modlil za jednoho ze svých přátel nebo za jednoho z lidí, kteří mu ublížili. Po návratu lékaři zjistili, že se během této poutě uzdravil. O svém putování napsal několik knih. Je také autorem českých překladů životopisů svatých z angličtiny.

Otec František Lízna byl nositelem několika vyznamenání a ocenění. Byly to: Řád T. G. Masaryka za vynikající zásluhy o rozvoj demokracie a lidských práv (2001), Cena Františka Kriegla za práci ve vězeňství (2003), Cena Celestýna Opitze za péči o nemocné a potřebné (2013) a Cena Jánose Esterházyho, která se uděluje za šíření duchovního odkazu tohoto mučedníka komunismu.

Otec František Lízna byl oblíbeným exercitátorem, zpovědníkem a vyhledávaným učitelem modlitby. Pečoval o bývalé vězně a bezdomovce. Byl známý svoji laskavostí a velkorysostí. Jako osobnost nás mnohokrát v pozitivní smyslu toho slova překvapoval.

Rozloučení se zemřelým Otcem Františkem Líznu se uskutečnilo v pátek dne 12. 3. 2021 při mši svaté v jezuitském kostele Nanebevzetí Panny Marie v Brně. Poté bylo tělo zesnulého uloženo do krypty téhož kostela. Mši svatou přenášela v přímém přenosu katolická televize NOE.

Velkopáteční

Dětství ... Jak list v obrázkové knize.
Známý kraj, proč připadá mi cize
a cize připadá mi dvojnásob
ten nápis zde, opuštěný hrob
a čas, kdy odlétají zvony,
znesvěcený dům bez ikony,
zdi, nečitelné světců tváře
v chrámu bez zvonů, bez oltáře.

Pak naděje kolem mě tu šla
za skřípotu rozbitého skla,
naděje co povznášá i mrazí,
jak vzkříšení přestává být frází
když vítal mě u zborčených vrat
vítr – varhaník. Jen kamarád,
prázdný kříž nad planou fuchsii,
a já, dva pěvci živých pašiji.

*Autor básně:
Jiří Ceněk, Česká republika*

ČESKÉ A SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY O VELIKONOCÍCH

v České katolické misii svatých Cyrila a Metoděje
9415 Rochester Avenue, Brookfield, IL 60513

ZELENÝ ČTVRTEK

Čtvrtek 1. dubna 2021

6.00 PM - česky 8.00 PM - slovensky

Slavná mše svatá na památku poslední večeře Páně

Po mši svaté adorace v Getsemanské zahradě

VELKÝ PÁTEK

Den přísného postu

Pátek 2. dubna 2021

Pobožnost Křížové cesty

2.00 PM - česky 3.00 PM - slovensky

Památka umučení Páně

6.00 PM - česky 8.00 PM - slovensky

Zpívané Pašije - Umučení našeho Pána Ježíše Krista podle Jana

Uctívání svatého kříže, svaté přijímání

VELIKONOČNÍ VIGILIE

Slavnost Kristova zmrtyvýchvstání

Sobota 3. dubna 2021 - 7.30 PM společně česky a slovensky

Svěcení ohně a slavnost velikonoční svíce,

četba z Písma svatého Starého a Nového zákona,

křest dospělého a obnova křestních slibů,

mše svatá zakončená slavnostním požehnáním,

chvalozpěv Vesel se nebes Královno,

svěcení velikonočních pokrmů

VELIKONOČNÍ NEDĚLE

Boží hod velikonoční - neděle 4. dubna 2021

9.00 AM a 10.30 AM - slovenské mše svaté

12.30 PM - česká mše svatá

Po všech mších sv. svěcení velikonočních pokrmů

VELIKONOČNÍ PONDĚLÍ

Pondělí 5. dubna 2021

10.00 AM - slovenská mše svatá

6.00 PM - česká mše svatá

* * *

V průběhu Svatého týdne bude kostel otevřen po celé dny.
Hodinu před obřady bude možno si vykonat svatou zpověď
nebo kdykoli po dohodě s knězem.

Mons. Dušan Hladík (708) 533 – 1050
Fr. Stanislav Bindas (708) 340 – 3636

Velikonoční symboly

Beránek byl dříve hlavním obětním zvířetem. V egyptském otroctví zachránila krev beránka o Velké noci životy prvorozených synů. Beránek je též ztělesněním nevinnosti, mírnosti a poslušnosti. Proto Ježíš Kristus, který se obětoval za spásu celého světa a vykoupil svým utrpením hříchy Adamův i hříchy nás za všech, je nazýván Beránek Boží.

Na velikonočním stole bývala jehněčí pečeně nebo také kůzle. Dnes je to obvykle beránek upečený z těsta, ozdobený cukrovou polevou jako vlnou, mající kolem krku mašli někdy s rolničkou, nesoucí mnohdy korouhev s křížem, sedící na zelené trávě symbolizující probouzející se přírodu a nový život.

Vejce je dalším symbolem Velikonoc. Obsahuje zárodek života, a proto bylo v mnoha kulturách symbolem plodnosti, života a vzkříšení. Důvodem proč se jedla vejce o Velikonocích, bylo často i to, že lidé je v době postní nejedli.

Je starou lidovou tradicí vařená vajíčka barvit nebo vyfouknutá malovat, či jinak zdobit a taková vajíčka se pak nazývala kraslice. Dostávali je pak koledníci na Velikonoční pondělí od dívek a žen, které vyšlehali pomlázkou spletenou z čerstvých vrbových proutků a ozdobenou pentlemi, aby dívky v následujícím roce neuvadly. Hospodyně za starých časů vejce mnohdy zakopávaly v rozích chlévů a polí, aby zajistily jejich plodnost. Soudržnost rodiny nebo věrnou lásku snoubenců či manželů zajišťovalo společně snědené vejce.

*Podle knihy Kláry Trnkové
Velikonoční koledy, zvyky a obyčeje*

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

Owner Director

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 West Cermak Road

Westchester, Illinois 60154

Other Funeral Home locations

available upon request

Direct Line: 773-910-3400

Chapel: 708-562-5900

e-mail:

marikbaken@sbcglobal.net

***Continuing the Marik Family Tradition
of Funeral service***

CZECH CATHOLIC UNION/ CCU LIFE

***Fraternal Life Insurance
(Insurance & Annuity Sales)
Since 1879***

**5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127**

(216) 341-0444

Upřímná vzpomínka

Z nebeských nesmrtelných výšin
všem, kteří si na nás vzpomněli,
láskyplný pozdrav a vděčné pohlazení.

*V hlubokém žalu a smutku
si připomeneme první výročí,
kdy odešli na věčnost moji drazí*

Evička R. Otec

Narodila se 2. srpna 1941 v Nových Jirnech u Prahy.
Zemřela 19. března 2020 v Elmhurst, IL.
Nedožila se 60 let našeho manželství,
které bychom letos oslavili.

Martin A. Otec

Narodil se 23. července 1967 v Praze.
Zemřel po zákeřné nemoci 5. dubna 2020.

*V mých vzpomínkách zůstává
také můj milovaný syn*

Tomáš G. Otec

Narodil se 15. srpna 1975 v Berwynu, IL.
Tragicky zemřel 23. srpna 1998.

**Všichni odpočívají na hřbitově
Panny Marie Královny Nebes v Hillside, IL.**

*Děkujeme všem, kteří si na naše zesnulé
vzpomenete v modlitbě s námi.*

**Jaroslav Slávek Otec
a přátelé v USA a v České republice**

Bolestná vzpomínka

*17. dubna 2020 tomu bude šest let,
co byla z tohoto světa povolána na věčnost
naše milovaná maminka, babička
a prababička, paní*

Eliška Hasilová

Narodila se v Moravských Kninčích u Brna 6. února 1919.
Do USA přijela v roce 1939 a v Chicagu se v roce 1941
provádala za pekaře Josefa Pavlíka a měli spolu dcery
Joanne, Jean a Lindu. Pracovala jako servírka a byla také
veřejně činná ve školské radě a volebním výboru
Demokratické strany. Po smrti prvního manžela uzavřela
v roce 1974 nový sňatek s Josefem Hasilem, známým
„Králem Šumavy“. Stal se jí věrným manželem a druhým
otcem jejich dětí a laskavým dědečkem jejich 7 vnoučat a
12 pravnoučat. Spolu též prožili velkou bolest, když
nejstarší dcera Joanne předčasně podlehlá zákeřné nemoci.
Aktivně se též zapojovala do života mnoha krajanůvých
organizací v Chicagu. Byla po celý život zbožnou a
horlivou katoličkou a aktivní členkou České misie.

**Mši svatou za ni a jejího zesnulého manžela Josefa Hasila
budeme obětovat v kostele České misie v Brookfieldu
ve středu 14. dubna 2021 v 10.00 dopoledne.**

*Děkujeme všem, kdo si na oba vzpomenete
v modlitbě spolu s námi.*

**Jean, dcera s rodinou
Linda, dcera s rodinou
a rodina po zesnulé dceři Joanne**

**Pravidelné bohoslužby
v České misii sv. Cyrila a Metoděje
9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513**

České mše svaté:

Sobota 6.30 večer mše s nedělní platností
Neděle 10.30 dopoledne
Pondělí a čtvrtek 6.00 večer
Středa 10.00 dopoledne

Slovenské mše svaté:

Neděle 9.00 dopoledne a 1.00 odpoledne
Úterý a pátek 7.00 večer

Před 100 lety se stal olomouckým arcibiskupem Antonín Cyril Stojan

Antonín Cyril Stojan

* 22. května 1851 Beňov

† 29. září 1923 Olomouc

Antonín Cyril Stojan se narodil 22. 5. 1851 v malé vesničce Beňov ležící nedaleko Přerova. Antonín bylo jeho křestní jméno, Cyril bylo jméno, které dostal při biřmování. Zemřel 29. 9. 1923 v Olomouci. Byl to římskokatolický duchovní a politik. Ke konci svého života, v letech 1921–1923, se stal v pořadí 10. arcibiskupem olomouckým a metropolitou moravským. Dne 14. 7. 1965 římskokatolická církev zahájila proces jeho svatořečení.

Antonín Cyril Stojan se narodil v rodině domkáře, ševce a později kostelníka pana Františka Stojana a jeho manželky paní Josefy, rozené Kubičkové. Po ukončení obecné školy odešel malý Antonín studovat k piaristům, sídlícím v poutním místě Stará Voda u Budišova. Po dvou letech přešel na nižší piaristické gymnázium v Příboře. Po dalších čtyřech letech ve studiu pokračoval na vyšším piaristickém gymnáziu v Kroměříži. Tam roku 1872 odmaturoval s vyznamenáním.

Rozhodl se pro kněžství. V letech 1872–1876 vystudoval teologii v Olomouci a dne 5. 7. 1876 byl vysvěcen na kněze. Poté působil v různých farnostech. Krátce byl kaplanem v Šilperku (dnes Stýty). Už po jednom měsíci byl přeložen do města svých studií, do Příbora. Tam, ve dvojjazyčném prostředí, působil 11 let. Následující 2 roky pak sloužil v Svěbohově v okrese Šumperk. Nejdéle sloužil jako farář v Dražovicích u Vyškova. Až do roku 1908.

Všude, kde působil, zůstal věrný svým předsevzetím, která si dal už v semináři. Podle nich vyvíjel organizátorskou činnost na podporu náboženského života, zakládal knihovny a pořádal sbírky na podporu Svatého Hostýna a Velehradu. Již od chlapeckého věku na něho působily 2 momenty: úcta k Panně Marii a úcta ke sv. Konstantinu-Cyřilovi a sv. Metodějovi. Oba tyto momenty na něho působily po celý jeho život a projevovaly se v jeho kněžské činnosti. Právě Stojanovou zásluhou je obnovení tehdy zanedbané poutní baziliky bez duchovní správy na Svatém Hostýnu.

Stojanovou zásluhou je také založení tradice unionistických kongresů na moravském Velehradě. Hlavním tématem unionistických kongresů byl cyrilometodějský slovanský unionismus v teorii i v praxi. V podstatě šlo o duchovní sjednocení všech Slovanů v čisté křesťanské víře. V takové víře, jakou našim předkům na Velkou Moravu přinesli slovanští bratři sv. Konstantin-Cyřil a sv. Metoděj. Unionistické kongresy a porady představitelů římskokatolické, řeckokatolické a pravoslavné církve se na Velehradě, s výjimkou časů světových válek, konaly pravidelně každé 2 roky v letech 1907–1947. Potom jejich konání na moravském Velehradě zakázal komunistický totalitní režim.

Přestože měl široké pole působnosti a konal velké množství zcela odlišných aktivit, nezapomínal na sebevzdělávání. V roce 1896 byl kněz Antonín Cyril Stojan prohlášen doktorem teologie. V roce 1908 byl jmenován proboštem kolegiální kapituly v Kroměříži. V průběhu 1. světové války se stal sídelním kanovníkem olomoucké kapituly.

A. C. Stojan na unionistickém sjezdu na Velehradě 1921

Římskokatolický kněz Antonín Cyril Stojan byl velice aktivní také v sociální oblasti. Organizoval sociální a charitativní katolické spolky, zprvu na arcidiecézní úrovni. V roce 1922 založil Arcidiecézní charitu Olomouc a přispěl také k založení Diecézní charity Brno. Rozvíjením spolupráce mezi oběma jmenovanými charitami položil základy pro pozdější vznik celostátní České katolické charity.

Mimořádně velká pracovitost zavedla Antonína Cyrila Stojana také do politiky. Ve 2. polovině 19. století patřil do okruhu mladých duchovních, kteří měli blízko k na Moravě vznikající „Moravsko-slezské křesťansko-sociální straně“. On sám v rámci katolického politického tábora reprezentoval proud ovlivněný cyrilometodějskou tradicí. Tento proud byl velmi nakloněn spolupráci se slovanskými národy.

Antonín Cyril Stojan byl aktivní v katolických spolcích. Působil jako patron „Sdružení venkovské omladiny na Moravě“. Krátce před 1. světovou válkou prosadil do stanov tohoto Sdružení pasáž, která podporovala zakládání orelských jednot. Přitom katolicky vedená jednota „Orel“ byla jakousi ideovou protiváhou nekatolického „Sokola“. Výrazný vliv měl i na „Cyrilometodějský tiskový spolek“ sídlící na Velehradě. Ten před 1. světovou válkou měl ambice stát se jedním z center katolického tisku na Moravě.

Od roku 1897, s kratšími přestávkami, kněz Antonín Cyril Stojan působil jako poslanec Říšské rady. Byl to celostátní zákonodárný sbor Rakouska-Uherska. Do Říšské rady byl zvolen za všeobecnou kurii na Moravě, za volební obvod Uherské Hradiště, Uherský Brod. Byl tehdy členem „Katolické strany národní na Moravě“. Kandidoval s podporou obou proudů katolické politiky na Moravě, tedy „Katolické strany národní“ i „Strany křesťanských sociálů“. Obě katolické strany tehdy úzce spolupracovaly. Stal se tak prvním moravským poslancem Říšské rady, který zastupoval katolický politický tábor. V Říšské radě působil také jako hospitant „Slovanského křesťansko-národního svazu“. Ten byl tvořen převážně chorvatskými a slovanskými katolickými poslanci.

Svůj mandát v Říšské radě obhájil i ve volbách za stejný obvod roku 1901. Nyní se stal členem klubu „Slovanské centrum“, které tvořili Slovinci, Poláci, Rusíni a několik českých a moravských poslanců. Opětovně byl do Říšské rady zvolen ve volbách roku 1907, konaných již podle rovného volebního práva, bez kurií. Mandát obhájil také ve volbách roku 1911. V Říšské radě setrval až do zániku monarchie.

V doplňovacích volbách roku 1900 byl zvolen také do Moravského zemského sněmu. Zvolen byl dne 4. 12. 1900 za kurii venkovských obcí, obvod Jihlava, Telč. Svůj mandát obhájil i v zemských volbách roku 1902. Do Moravského zemského sněmu se po krátké přestávce vrátil po doplňovacích volbách roku 1907. Tehdy za kurii venkovských obcí, obvod Valašské Klobouky, Bojkovice. Zvolen byl dne 6. 2. 1907. Poslanecké křeslo obhájil i v zemských volbách roku 1913, tentokrát za kurii venkovských obcí, obvod Napajedla, Vizovice.

Po vzniku Československé republiky roku 1918 byl kněz Antonín Cyril Stojan nejdříve poslancem „Revolučního národního shromáždění“ Československé republiky za „Československou stranu lidovou“. V parlamentních volbách, konaných v roce 1920, získal senátorské křeslo v „Národním shromáždění“. V něm zasedal až do své smrti roku 1923.

Když v září roku 1920 odstoupil olomoucký arcibiskup Lev Skrbenský z Hříště, byl Antonín Cyril Stojan olomouckou kapitulou zvolen správcem diecéze do doby jmenování nového arcibiskupa. V průběhu jednání mezi čsl. státem a papežským stolicí se stal kněz Antonín Cyril Stojan nejvýznamnějším kandidátem. Dne 11. 1. 1921 byl pak jmenován olomouckým arcibiskupem. Biskupské svěcení přijal dne 3. 4. 1921 z rukou papežského nuncia Clemente Micary.

Protože Antonín Cyril Stojan neměl nikdy zvlášť pevné zdraví, a také proto, že v době svého jmenování byl již starším člověkem, došlo v říjnu roku 1922 k jeho naprostému vyčerpání a k první mozkové příhodě. Po rekonvalescenci se znovu snažil plnit svoje povinnosti. V květnu následujícího roku 1923 jej

Detail náhrobku arcibiskupa A.C. Stojana v bazilice na Velehradě

však postihl druhý záchvat mozkové mrtvice. Zemřel ve věku 72 let dne 29. 9. 1923 ve své olomoucké rezidenci. Pohřben je v bazilice Nanebevzetí Panny Marie a svatých Cyrila a Metoděje na Velehradě.

Arcibiskup Stojan, lidově nazývaný „Tatíček Stojan“, je na Moravě dodnes velice uctíván. Jeho životním krédem bylo: „Mám jenom to, co jsem dal druhým“. Na jeho počest byla pojmenována celá řada ústavů, spolků, organizací a míst. Například Stojanovo gymnázium a Stojanovo nádvoří na Velehradě, Stojanova studentská kolej v Olomouci, Stojanovo náměstí v Kroměříži a také v Ostravě. Ulice Stojanova se nachází v Brně, v Opavě, v Příboře, ve Starém Městě, v Uherském Hradišti, ve Veselí nad Moravou a ve Znojmě. Ulici Dr. Stojana najdete v Hulíně a v Otrokovicích. Ulice Dr. A. C. Stojana je v Horní Moštěnici.

Přípravné práce ke Stojanovu svatořečení byly zahájeny olomouckým arcibiskupem Josefem Karlem Matochou roku 1948. Diecézní proces byl otevřen dne 14. 7. 1965 a ukončen na 67. Zasedání vyšetřující komise dne 10. 10. 1985. O necelé 2 roky později byla akta diecézního procesu odevzdána „Kongregaci pro svatořečení“ v Římě. V únoru roku 1996 byla správnost procesu potvrzena „Kongregací pro svatořečení“. Papež Jan Pavel II. následně potvrdil dekret o hrdinských ctnostech služebníka Božího Antonína Cyrila Stojana. Heroické ctnosti arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana uznal v roce 2016 také současný papež František.

S využitím dostupné literatury připravil Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

Přítel a spolupracovník Boubacar

Setkání v Německu

Boubacara jsem poznal v Německu. Se svým společníkem jsem tam u Stuttgartu ve dvou lidech vybudoval prosperující autodílnu. Byla to tvrdá práce za každého počasí. Jak jsem tak po tom městě chodil a viděl ten německý blahobyt, ale i ty ceny, začalo mi docházet, že poctivou prací si na nový Mercedes asi dlouho nevydělám. Zajímal jsem se proto o obchod. Už během stavby dílny jsem korespondoval kvůli tomu s půlkou světa. Osud mě nadělil, ovládal jsem dobře angličtinu. Hledal jsem kontakty, jak navázat obchodní spojení. Využíval jsem jako zdroj informací i obchodní komoru ve Stuttgartu. Tam také dali Boubacarovi moji adresu i moje telefonní číslo. Boubacar strávil v Německu několik let a v podstatě zde složil mistrovské zkoušky v oboru kovoobrábění. Tato vzdělávací politika německé vlády je velmi prospěšná pro rozvoj Afriky. Tam jsou potřeba především kvalitní řemeslníci. Boubacar se vrátil před časem zpět do Burkiny Faso. Měl úmysl vybudovat ve Ouagadougou strojní dílnu.

Nejdříve jsme si vyměnili několik faxů a pak se náhle objevil u nás v autodílně. Štíhlý, nevelký černoušek. Mluvil dobře německy, se zvláštním, mě neznámým přízvukem. Snad francouzským. To jsem si nikdy neověřil. Neměl jsem to štěstí potkat Francouze, který by mluvil německy. Jinak jsem vždy bezpečně rozpoznal, jaké národnosti mluví je. Každý národ má svoji specifickou výslovnost němčiny. O nás Čechů, podle výslovnosti Němci říkali, že jsme Jugoslávci.

Probrali jsme spolu možnosti a dohodli se, že nejprve přijedu do Burkiny Faso. Vezmu sebou vzorky zboží. V Africe se rozhodneme co budeme podnikat dál. Mluví se tam sice francouzsky, což já neumím, ale lze se tam prý všude lehce domluvit anglicky. To mě uklidnilo. Večer jsem ho odvezl do Aallen k jeho známým, kde předtím několik let pobýval. Měl jsem tehdy hezkou Audi 8.

Jenda z ulic Ouagadougou, hlavního města Burkiny Faso, vnitrozemského státu v Západní Africe, který hraničí se šesti státy: Mali na severu, Nigerem na východě, Beninem na jihovýchodě, Togem a Ghanou na jihu a s Pobřeží slonoviny na jihozápadě.

Venku přšelo, nedalo se jet rychle. V autě bylo teplo. Rozhovor probíhal příjemně. Po tom všem dopisování s různými organizacemi ve světě, jsem měl dobrý dojem, že tenhle chlapík má reálné představy o obchodě. Ujasnili jsme si ještě spoustu podrobností, a já nazítří začal připravovat moji první cestu do Afriky.

První přilet do Afriky

Sedím se dvěma bágly a taškou na terase odbavovací haly na letišti ve Ouagadougou v Burkině Faso. Jsem už celně odbaven. Jen čekám, až si mě někdo vyzvedne. Mohu odejít, ale mám nepříjemný pocit. Na kraji terasy desítky bílých očí na černém pozadí. Většinou taxikáři, nosiči a jejich náhonci. Odděluje mě od nich jen přenosný železný plůtek. Ten tvoří nepřekročitelnou hranici.

Jak cestující jednotlivě odhází, hlídající voják s kalašnikovem na prsou odsune mírně plůtek. Zavazadel se ihned zmocní deset rukou. Panuje u toho nepopsatelná vřava. Cestující projde a plůtek se uzavře. Nemám odvahu tam do té

tlačence vkročit. Očima hledám v tom davu Boubacara. Přiletěli jsme sice o den dříve, ale poslal jsem mu předem fax s hodinou příletu a číslem letu. Kde jen může být?

Cestující pomalu odcházeli a já na té terase zůstal nakonec sedět sám. Anglicky tu nerozumí nikdo ani slovo. Zkouším zoufale i němčinu. Taky nic. Sevřela mě na chvíli úzkost z neúspěchu. Tolik zlých pohledů kolem. Zůstávám sedět a přemýšlím. „Co dál? Zpáteční letenku mám. Nějaké peníze taky. Tady není problém. Že by mě ten můj budoucí společník napálil? To se mi nezdá. Tady něco nehraje. No zpátky tak hned nepoletím, když už jsem tady!“

Začal jsem se posuňky pít po telefonu. Číslo na Boubacara u sebe mám, dokonce i nějakou adresu. Po chvíli mě vojáci, stále v chráněném a oploceném prostoru letiště, i se zavazadly dovedli k prastaré poštovní přepážce. Ta pamatovala ještě francouzské kolony.

Za pultikem seděla mohutná žena s lesklým obličejem, oči skryté za tukovými váčky, velký nos, čemá jako úhel. Účes á la sputnik, takový ty anténky na

hlavě. Měla květované šaty až na zem. Byla milá, takřka mateřská. Anglicky počítala do tří, reagovala na yes a no. Byl tam na stěně i telefon na mince. Začal jsem vytahovat z tašky korespondenci, kde byla adresa s telefonním číslem. Bohužel jsem neměl patřičné mince v místní měně CFA, abych mohl telefon použít.

Zeptal jsem se tedy mezinárodně: „Coca-cola?“ Dáma odvětila radostně „Yes.“ Dal jsem jí pět dolarovou bankovku a říkám: „Five cola!“ Pravou rukou k tomu ukazují pět prstů. Chtěl jsem pohostit také ty vojáky, co mě sem přivedli, abych si udělal přátele. Neměl jsem tušení, jak tato situace dopadne.

Madam něco zavolala. Odkudsi přiběhl vytáhlý klučina, madam mu tlustou rukou podala dolary a něco zašveholila v místní řeči. Později jsem zjistil, že to byl jazyk djula. Klučina si od ní dolary uctivě vzal a po chvíli přinesl tři láhve chlazené coly a drobné zpět. Jednu láhev si ihned přivlastnil, asi od cesty a začal pít. Dáma si svoji láhev odložila a začala přepočítávat peníze, zdali mě neošidili. Byla už zřejmě na mé straně. Naznačil jsem, že je třeba ještě poslat pro tři láhve pro ty vojáky. Pochopila číslovku tři. Za chvíli vojáci s pokyčováním převzali láhve a začali pít. Láhve byly na zálohu, museli colu vypít na místě. Pil jsem s nimi. Cola mě osvěžila. Celou tu dobu jsme se na sebe jen usmívali, veškerá slovní zásoba nám došla.

Dáma mě po chvílce podala patřičné mince a ukázala na telefon. Zkusil jsem vytočit číslo. Telefon byl funkční, ale nikdo se na volaném čísle nehlásil. Polila mě horkost. Sáhl jsem pro další papíry. Všichni mě pozorně pozorovali. Vytáhl jsem ověřené pozvání a na něm byla fotka Boubacara.

Klučina se usmál, ukazuje levou rukou na fotku a říká „petit frère“. Při tom se bije pravou rukou v prsa. Najednou se všichni nějak srdečněji usmívali, napětí je pryč. Madame posuňky naznačuje, že můžu zavazadla nechat na poště. Nemám důvod ji nevěřit.

Klučina mě venku před letištěm posadil na nosič u mopedu a proplétali jsme se neskutečně rušnou ulicí kamsi do středu města. Asi za 20 minut zastavil před nízkým barákem na kraji velkého

parkoviště s nedostavěnou tržnicí. Vešel jsem dovnitř a ve špinavé dílně seděl za stolem Boubacar. Zubil se od ucha k uchu. Na dotaz proč nepřišel na letiště, odpověděl, že pošta nefunguje. Nejde elektrina, pokazil se motor agregátu. Fax nedostal. Jo a telefonní čísla před dvěma týdny změnili. Přidali dvě numera. Zapomněl mi to napsat.

Ten klučina co mě přivezl, byl příbuzný Boubacara - z klanu Sanou, něco jako vzdálený bratranec. Chvilku spolu mluvili, za všeobecného veselí, nějakou tou jejich řečí. Z mimiky jsem pochopil, že popisuje moje snažení na letišti. Před dílnou stál starý Peugeot 504 Boubacarova přítele Salima. Nasedli jsme a jeli společně pro zavazadla na letiště. Nakonec se ukázalo, že i ta dáma do klanu Sanou patří a dokonce, že je svobodná. Kdybych kývl, mohl jsem mít hned první den v Africe nevěstu. Koupil jsem všem ještě jednu rundu coly. I pro ty vojáky co mi pomáhali. Jeden nikdy neví, kdy je budu potřebovat.

Boubacar mi navrhoval ubytování v hotelu. Protestoval jsem. Chtěl jsem bydlet u něho. Nebyla to otázka peněz. Měl jsem jich sebou dostatek. Chtěl jsem poznat, jak opravdu afričané žijí. To z hotelu dost dobře nejde.

Vyrazili jsme Salimovým autem k Boubacarovi. Bydlel v hliněném domě

bez elektriny, dost daleko od centra města. Dům stál šikmo ve volném prostoru, naneštěstí v místě budoucí ulice. Byl určen ke zbourání. Kus dál měl oploceňnou parcelu pro nový dům, teď už v souladu s územním plánem. Některé nové domy už tam v ulici stály. Tedy, když říkám domy je to mírně nadnesené. Chýše splácané z nepálených cihel. Střecha z pozinkovaného vlnitého plechu. Za deště hrozný randál, v poledne vedro k nevydržení.

Česnečka a bratrance

Představil mě své první manželce. Velmi příjemná a hezká paní původem z Mali. Na hlavě měla také ten módní účes; anténky a la sputník. Po domě pobíhalo plno dětí různého věku. Některé byly jeho, jiné od sourozenců z rozvětvené rodiny. To jsem pochopil až později, že když se Afričan snaží a vede se mu dobře, příbuzní mu strčí svoje děti do opatrování. Musí je živit, platit školné i léky. Mladé rodiny to nesmírně vysává a demotivuje. Je to pro ně pohroma. V podstatě nemají naději na lepší život. Není pro ně úniku z této tradice jakési vynucované sociální pospolitosti. I když se odstěhují, „bratrance“ si je vždy najdou, třeba i v daleké cizině.

Jednou později, to už jsme těžili zlato,

Pán domu, Boubacar u stolu. Ta malá miska vpravo je moje česnečka.

Madame si ke stolu přisedla jen vyjimečně, na uvítanou.

se náš geolog večer u ohně rozzlobeně ohnal po komárovi a pronesl památnou větu, která pak zlidověla: „Do pr....le, ty moskyti už žerou jako bratrancei.“

V domě pobíhali ještě sloužící. Výrostci z podřízených vesnic, v podstatě nevolníci. Jak jsem se později dozvěděl. Vykonávali všechny domácí práce, od úklidu až po umývání nádobí i opatrování malých dětí. Madame je oslovovala zvláštním rozkazovacím hlasem, asi jako když u nás voláme na neposlušného psa. Další věta, už směrem ke mně, byla pronesena opět velmi milým a příjemným hlasem. Boubacar mluvil spíš tiše a ke všem stejným tónem. Byl nad věcí. Nikdy jsem ho neviděl rozčileného. Byl to Pán domu.

Sluha Prosper mně donesl kýbl s vodou na umytí a ukázal, kde je toaleta. Byla to asi metr a půl vysoká zeď z vysušených cihel, dešťi už dosti omoklá, kolem betonové desky s dírou cca 12 cm uprostřed. Při mytí mě děti ze sousedství zvědavě okukovali. Ty menší viděly bělocha poprvé. Ta díra v desce sloužila i jako WC. Toaletní papír nebyl. Používá se konvička s vodou a konečník se omývá opačnou rukou než tou, kterou se jí. Já se myl levou.

Lžíce se tu nepoužívají. Jídlo ze společné misky rukama. Nevypadá to zle. Ruce si všichni před jídlem umyjí v jedné plechovce s vodou. Nějak jsem si na to ani později nezvykl, bylo tam na můj vkus těch cizích rukou mnoho.

I když mi dali porci zvlášť na plechový talíř, vždy se našel některý ten bratranec, kterými mi neomaleně do talíře rukou hrábnul.

Moje stravování v Africe se během doby ustálilo na česnekové polévce. Brambory, které byly v Burkině dražší než pomeranče, jsem si nechával posílat letecky z Belgie. Recept byl jednoduchý: Jeden brambor na kostičky povařit do měkka s kostkou hovězího vývaru a nastrouhanou mrkví. Přidat utřený česnek a sůl a oběd je hotov.

V období sucha jsou tady teploty ve stínu přes 40°C. Polévka v tomto povětří nechladne rychle, zůstává horká. Přesto se objevil čas od času hladový bratranec, který si nedal pokoj a do polévky mi podle starého zvyku hrábnul holou rukou. Pro bramboru. To byla pro ně delikatesa. Nikdy tu bramboru nedojedl. S opařenou rukou začal okamžitě výt jak šakal. Polévku jsem většinou v klidu odstrčil a nechal si uvařit novou.

Byli tam i tací bratrancei, které jsem nemusel. Těm jsem ten zbytek polévky vytil ještě na záda a k tomu kopnul do pozadí. To čistě z výchovných důvodů, aby to příště nedělal a tento poznatek šířil dál mezi své soukmenovce. Nebyl jsem ještě takový klidňas jako Boubacar. Po nějaké době se stolování upravilo a nikdo už se neodvažoval sáhnout ani do mísy, ze které jsem si občas něco vzal. I

když to byla ta velká společná, třeba na salát.

Se mnou mohl jíst jen Boubacar a jeho starší děti. Madame s menšími dětmi a dalšími ženami v domácnosti jedla zvlášť. Jen někdy, později, to když nás přiletělo víc bílých, popila s námi kávu a snědla na uvítanou čokoládu u jednoho stolu.

S čokoládou to bylo v Africe vůbec překerní. Zabalená do termo-folie zůstala několik hodin po přiletu tuhá. Po vybalení se musela ale ihned sníst, okamžitě se v tom vedru začala roztékat. Dětem jsem proto vozil raději sušenky nebo cucavé bonbony.

Boubacar jako pravověrný muslim byl velmi pohostinný. Nikoho od stolu nevyháněl, ale přesto s uspokojením říkal: „Jak přijede Frank, nikdo po mě nechce půjčit peníze a lidi přestávají mít hlad.“

První večer jsme si sedli s Boubacarem před ten starý dům. Příjemně se ochladilo. Zapálili jsme spirály proti moskytům. Začali jsme spřádat podnikatelské plány. Afrika potřebuje vše, na co si vzpomenete. Potíž je v tom, že na nic nemá peníze. To jsem tuto první noc ještě nevěděl a tak jsme oba bez zábran letěli na křídlech obchodních snů. Boubacar nemohl, jak mi později řekl, ani dospát rána.

Celkem dobře jsme odhadli, že nejlepší bude začít vozit malou mechanizaci

Děti a ženy jedly vždy odděleně.

pro zemědělství. Jednoduché ruční nářadí, modely v Evropě staré desítky let, ale tady v Africe potřebné a využitelné. Pro dopravu zboží je nejvhodnější koupit v Evropě ojetý nákladňák, poslat ho lodí Ro-Ro do přístavu Lomé v Togu a odtud po ose, bratru 1200 km do Ouagadougou. Auto se proclí a se ziskem prodá v Burkině Faso. Doprava zboží tím pádem vyjde zcela zdarma.

Návštěva papa Sanou

V dalších dnech jsme spolu podnikli cestu autobusem ještě do Bobo-Djulasu, Boubacarova rodiště. Žil tam ještě v té době jeho otec a většina příbuzenstva. Chtěl mně otce ukázat. Sám jsem se těšil, že tam uvidím tu zelenou tropickou Afriku s mnoha zvířaty. Kolem Ouagadougou byla jen křovinatá kamenitá step - Sahel.

Byl jsem z té krajiny u Bobo-Djulasu zklamaný. Potoky-marigo, o kterých Boubacar vyprávěl, že se v nich v dětství koupal a lovil hady-pythony, byly už léta bez vody, kolem jen suchopár. Kde byl zdroj vody, bylo vidět trochu zeleně. Sem tam hubená kráva nebo několik koz. Navštívili jsme papa Sanou, Boubacarova otce, v jeho vesnici a vykonali nutné návštěvy ve městě.

Oprava lokomotivy

Do Ouagadougou jsme se vraceli vlakem. To byl dobrodružný zážitek. Vlak nejezdil pravidelně. Bylo třeba, z vlastních zdrojů, zjistit kdy pojede. Na nádraží to nevěděli. Pomohl přítel z Banfory. Dal nám telefonicky echo, kdy vlak naším směrem odjel. Nakonec jsme uspěli. Vlak nám zastavil, časně ráno ještě za tmy, na znamení baterkou mimo stanici.

Neměli jsme ale vyhráno. Lokomotiva netáhla, jela pomalu. Vlak každou chvíli na trati zastavoval. Vždy se odkudsi z krajiny vynořil houf žen s lavory a ošatkami na hlavě a začaly hlasitě nabízet jídlo, vodu i různé zboží. Vlak se pomalu rozjel a někdy zastavil třeba už po dvou kilometrech a obchodní vřava začla nanovo. K místním trhovkyním se připojily ženy z předešlé zastávky, které doběhly vlak s dětmi na zádech a celé upoceně se hlasitě zapojily do ob-

Nádraží v Bobo-Djulasu v koloniálním stylu.

chodu. Zdálo se mi, že to cestujícím ve vlaku vůbec nevadí, že si to užívají.

Cesta se vlekla. Už jsme stáli dost dlouho v krajině. Začal jsem se poptávat, proč ten vlak tak dlouho stojí. Byl jsem jediný bílý ve vlaku a tak mě odvedli k lokomotivě vpředu. Jednalo se o starý diesellový typ. Rozpomněl jsem se na mládí, kdy jsem opravoval traktory na lesním závodě. Boubacar překládal moje otázky.

Z odpovědi se zdálo, že je něco s přívodem paliva. Palivové čerpadlo vypadalo jako balík špiny. Půjčil jsem si šroubovák, oškrábal tu největší nečistotu a odšrouboval kryt. Tam se mnoho let nikdo nepodíval. Po chvíli pátrání se ukázalo, že mají povolené šrouby u regulace dávkování paliva. Zřejmě byly i špatně seřazené vstřikovací trysky, ale s tím se nedalo na místě moc dělat. Nechal jsem nastavit páku akcelerace na volnoběh a vědecky povolené šrouby utáhl. Čerpadlo jsem ze zvyku přetřel hadrem, aby se trochu blýskalo a motor asi po půl hodině práce naskočil. Běžel nepravidelně.

Boubacar se svlékl dom půl těla. Povolil vždy jednu trysku na válec a seřídil na hrubo dávkování paliva. Dvě byly ucpané úplně, bylo je třeba rozebrat a vyčistit. Vlak se posléze rozjel dosti svižným tempem.

S velkou uctivostí nám bylo vedením vlaku vykázano kupé I. třídy. I naše

zavazadla nám tam přenesli. Chovali se k nám s nesmírnou úctou. Na každé teď už regulérní zastávce se s námi přišli cestující, kteří vystupovali, podáním ruky rozloučit. Boubacar dostával i drobné dárky: mango, vejce, nějakou tu placku. Zřejmě děkovali za to, že vůbec dojeli...

Opsal jsem si typ čerpadla a slíbil, že jim přivezu z Německa originální náhradní díly. Domluvili jsme cenu s oblastním ředitelem železniční společnosti, který také vlakem cestoval. Byla to moje první zakázka na opravu vstřikovacích čerpadel. A velmi, opravdu velmi výhodná. Ani nebudu říkat jak moc, abych nerozhněval boha obchodu. V dalších letech jsme, díky náhradním dílům Bosch z Německa, byli jediná dílna v okruhu tisíce kilometrů, která spolehlivě a se zárukou opravovala vstřikovací čerpadla pro naftové motory.

Za pár dnů jsem odletěl do Evropy. Byl jsem plný energie, ale hlavně: Na vše co jsme chtěli v Africe podnikat, jsem měl dostatek svého vlastního kapitálu. Po dvou letech v emigraci jsem byl finančně nezávislý. Nikoho jsem k tomuto obchodu nepotřeboval. Měl jsem hluboký dojem, že tady, s Boubacarem, by to mohlo vyjít. A ono to vyšlo!

František Nekovár

Z knihy: *Afrika země Woodoo*

Fotografie autora

MLADÝM

Jen jsem pustil koně...

Jeden sedlák uvázal koně ke sloupku, ale přišel d'ábel a koně pustil.

Kůň se rozběhl na pole rolníka, který tam právě pracoval, a začal mu ničit úrodu.

Rolník se rozzlobil, a když viděl, jakou škodu kůň na jeho poli páchá, chytil pušku a koně zastřelil.

Viděl to sedlák, majitel koně, a v hněvu také chytil pušku a zastřelil rolníka.

Tuto tragédii viděla rolníková manželka, která zvedla ze země manželovu pušku a zastřelila majitele koně.

Svědkiem tohoto činu se stal syn majitele koně, který příběhl, když slyšel výstřely, a popadl ho vztek a zastřelil rolníkovu manželku.

Toto vše se odehrálo před očima sousedů rodiny rolníka, kteří pobouření a rozhořčení činem mladého muže, také jeho v hněvu zabili a spálili jejich dům

Když se trochu uklidnili, zeptali se d'ábla: „Proč si to celé zapříčinil?“

On jim na to odpověděl: „Já jsem nic neudělal, já jsem jen pustil koně na svobodu ...“

Z toho nám plyne poučení:

Đábel dělá na první pohled zcela nevinné a jednoduché věci, neboť ví, že zlo je zakořeněno v našich srdcích a zbytek místo něho dokonáme my sami. Proto dřív, než něco uděláte, přemýšlejte, a pamatujte na to, že i každé slovo má obrovskou moc, a proto si to rozmyslete dříve, než něco řeknete ...

Převzato z internetu

Dej člověku rybu...

Když dáte člověku rybu, nakrmíte ho pouze pro tento den. Když ho ale naučíte ryby chytat, nasytíte ho na celý život.

Mně se stal v subsaharské Africe příběh takřka biblický, který toto přísloví naplnil. Lovil jsem ryby u řeky Bílá Volta. Domorodci opodál se pokoušeli také lovit, no bez úspěchu s oštěpy. Voda byla kalná. Odešli s prázdnou. Já měl štěstí.

Po dvou hodinách, sám v klidu u řeky, jsem se s čistou hlavou vracel do našeho průzkumného kempu. Hledali jsme tam tenkrát zlato. Přes rameno udičky, v ruce košík s několika rybami. Cestou na mě narazil typický africký loudil. Žebrák, bezdomovec, těžko říct. Naznačoval mi lámavou francouzštinou a živou gestikulací, ať mu dám jednu rybu. Snažil se mě přesvědčit, že má hlad.

Hlavou mi blesklo výše uvedené přísloví. Ten den jsem ještě nevykonal žádný dobrý skutek, jsem starý skaut, jinak bych se s ním nebavil.

„Dobrá,“ řekl jsem mu.

„Dnes ti jednu rybu dám, jako zálohu. Zítřka se tu ale sejde-me a pomůžeš mi při chytání.“ Nepřišel. Měl asi strach, že by musel pracovat.

Po čase jsem potkal dalšího loudila a opakoval se stejný scénář. Chtěl rybu, protože měl hlad. „Přijď zítřka odpoledne k vodě,“ řekl jsem mu.

„Budeš mi pomáhat a pak za odměnu dostaneš rybu.“

Příští den ten muž skutečně dorazil. Pomáhal mi a něco se přiučil – chystal návnadu a hlídal pruty. Večer dostal rybu. Několikrát jsme si to zopakovali. Byl celkem zručný.

Když jsem odjížděl, dostal ode mě ty dvě udičky jakoby do nájmu, do doby než se vrátím. Když bude mít úspěch s rybo-lovem, ryby prodá a může mi je zaplatit a udičky budou jeho. Jinak mi je vrátí. Zaplatil.

Ptáte se asi, proč jsem mu ty udičky nedal?

Věc bez ceny je v Africe bezcenná. Lidé si daru neváží.

Tento muž nedostal žádný dar. Od počátku věděl, že bude muset za pruty zaplatit, a proto se snažil, aby vydělal.

To největší bohatství totiž dostal ode mne zadarmo: Know-how, jak ty udičky používat.

*František Nekovář
Z knihy: Afrika země Woodoo*

Týden modliteb za duchovní povolání (19. - 25. 4.) završí Neděle „Dobrého Pastýře“

V Praze se v roce 2020/2021 připravuje na kněžství 15 bohoslovců

V Olomouci se v roce 2020/2021 připravuje na kněžství 20 bohoslovců

6 nových bohoslovců v Nepomucenu v Římě
v roce 2020/2021 přibýlo k několika stávajícím

- 8 pro Pražskou arcidiecézi
- 2 pro Českobudějovickou diecézi
- 4 pro Královéhradeckou diecézi
- 1 pro Litoměřickou diecézi
- 0 pro Plzeňskou diecézi

- 11 pro Olomouckou arcidiecézi
- 5 pro Brněnskou diecézi
- 3 pro Ostravsko-opavskou diecézi
- 1 pro Českobudějovickou diecézi

Pro 8 diecézí Čech a Moravy v současnosti nestuduje ani 50 bohoslovců. V posledním akademickém roce na sklonku totality 1989/1990 se v Litoměřickém semináři pro celou Českou republiku připravovalo asi 320 bohoslovců. Po třiceti letech náboženské svobody máme tak málo kněžských a podobně málo řeholních povolání. Situaci v naší republice dnes většinou zachraňují kněží z Polska.

***Modlete se často
za kněžská a řeholní povolání!***

Modlitba za kněze

Pane, prosím tě za to, abys dal naší vlasti kněze. Ty víš, jak je těžké být knězem, ty víš, co všechno musí kněží vytrpět, co musí vydržet, v jakých podmínkách musí pracovat. Ty víš, Pane, že dnešní kněz musí být svatý člověk. A já tě prosím: Povolěj co nejvíce mladých lidí ke kněžské službě a pomoz jim, aby přes všechny překážky došli až k přijetí svátosti kněžství, a pak s velikou vírou, nadějí a láskou přinášeli tvé slovo všem lidem.

Válečný hrdina 1. a 2. odboje plukovník generálního štábu československé armády Karel Lukas

Karel Lukas jako příslušník
21. čsl. střeleckého pluku ve Francii

19. května tohoto roku uplyne 72 let od smrti hrdiny 1. a 2. odboje plukovníka generálního štábu čsl. armády Karla Lukase. Zemřel ve vězeňské cele komunistické Státní bezpečnosti (zkr. StB) dne 19. 5. 1949. Při čtení popisu krutého mučení a předčasné smrti Karla Lukase se člověku nechce věřit, že se naši lidé tak nelidsky chovali k zasloužilému příslušníku vlastního národa. Vysvětlení je jenom jediné. Po 2. světové válce se k moci deroucí totalitní režim chtěl rychle a v tichosti zbavit prvorepublikové inteligence, včetně důstojníků čsl. armády, policie a četnictva. Kdo nechtěl s komunisty plně spolupracovat, toho bez milosti zlikvidovali. Plukovníka generálního štábu Karla Lukase přitom navíc „bolševicky“ okradli.

Karel Lukas se narodil dne 19. 2. 1897 v obci Brníčko u města Zábřeh na Moravě. Obec se nachází v okrese Šumperk, v Olomouckém kraji. Po maturitě, kterou absolvoval v červnu 1915, narukoval do rakousko-uherské armády. Jako jednoroční dobrovolník byl odvelen do 1. světové války na východní frontu. Při první příležitosti v měsíci červnu roku 1916 přešel k Rusům. O rok později vstoupil do čsl. legií. S prvním transportem českých, moravských a slezských legionářů se dostal do Francie. Tam se stal příslušníkem 21. čsl. střeleckého pluku. S tímto plukem se účastnil bojů v Alsasku,

později legendární obrany francouzského městečka Terronu. Bitva u Terronu probíhala ve dnech 18. až 22. 10. 1918. „Československá střelecká brigáda čsl. legie ve Francii“ (v počtu cca 6 tisíc mužů) v bitvě u Terronu na Němcích dobyté pozice nakonec se cíť uhájila.

Po skončení 1. světové války a po návratu do vlasti byl jeho prapor v lednu 1919 okamžitě nasazen do „Sedmidenní války“ s Polskem o Těšínsko. Nejtěžší boje zažil u Orlové. Po skončení bojů zůstal v armádě. V červnu 1926 byl převelen k Zemskému vojenskému velitelství (zkr. ZVV) v Košicích. Tam se stal pobočníkem legendárního generála Josefa Šnejdárka, svého někdejšího velitele v Orlové. Po vystudování Válečné školy v Praze se stal přednostou 3. (operačního) oddělení ZVV v Košicích. Odtud si ho povolal náčelník Hlavního štábu čsl. armády armádní generál Ludvík Krejčí do Prahy jako svého pobočníka. Dne 15. 3. 1936, přesně 3 roky před německou okupací zbytku Československa, byl jako expert převelen na Ministerstvo národní obrany (zkr. MNO). Tam působil na Hlavním štábu MNO na „Ředitelství opevňovacích prací“.

Jako jeden z mála našich vojáků měl v březnu 1939 možnost bránit svou vlast. Jako parlamentář 12. pěší divize a zmocněnec MNO i autonomní vlády na Podkarpatské Rusi se účastnil týdenní obranné války s Maďarskem o Podkarpatskou Rus. Přežil ve zdraví jak sičovské povstání, tak i několik cest přes frontovou linii při vyjednávání příměří. Se zadním vojem 45. pěšího pluku ustoupil společně s východní skupinou 12. pěší divize přes most ve Ľjačevu do Rumunska. Přes Jugoslavii a Rakouskou Vídeň se pak vrátil do své Němci už okupované vlasti. Ihned se zapojil do budování podzemní armády, nazvané Obrana národa. Ale už v červenci 1939 musel před Gestapem zmizet do Polska, odkud pokračoval v cestě do Francie. Tam objížděl internační tábory španělských interbrigadistů, ze kterých se snažil získat Čechoslováky do formující se čsl. zahraniční armády.

Po pádu Francie odplul do Velké Británie, kde se stal náčelníkem štábu 1. čsl. brigády. V roce 1942 byl v hodnosti podplukovníka odvelen k 8. britské armádě v severní Africe. Tam působil jako vojenský atašé a pozorovatel 10. obrněné divize. Díky tomu se účastnil hlavních bojů, včetně bitvy u El-Alamejnu, kde byl raněn dělostřeleckým granátem do nohy. Po vyléčení se připojil

Podplukovník Karel Lukas
(fotografie z roku 1938)

k jednotkám 4. lehké obrněné brigády, které v té době dobývaly Itálii. V roce 1944 byl převelen ke štábu vrchního spojeneckého velitele gen. Eisenhowera a pak do USA a Kanady. Tam až do léta roku 1947 působil ve funkci leteckého atašé.

Karel Lukas byl význačným sběratelem výtvarného umění, zejména grafik Václava Hollara. Sbírkou Hollarových prací věnoval v roce 1947 městu Zábřeh. Muzeum v Zábřehu tak nyní vlastní druhou největší sbírku grafik Václava Hollara s téměř 750 grafickými listy. Jeho kolekci Hollarových grafik v současné době spravuje Okresní vlastivědné muzeum v Šumperku.

Do Československa se Karel Lukas vrátil v létě roku 1947. Po únoru 1948 byl označen za „reakčního západního důstojníka“ a propuštěn z armády. Pokoušel se pak uchytit jako překladatel. Tím však jeho trápení neskončila. Už o rok později byl zatčen StB a obviněn z velezrady a z toho, že na svém americkém voze značky Packard umožnil uprchnout do 3. odboje válečnému veliteli 1. obrněné brigády od Dunkerque armádnímu generálu Aloisu Liškovi. Ve skutečnosti se komunističtí tajní policisté chtěli zmocnit jeho amerického automobilu a množství kvalitního zahraničního zboží, které měl doma. Příslušníci tajné policie po jeho zatčení chodili pravidelně do jeho bytu a všechny věci z

něho postupně vykradli. Důvody pro jeho zatčení tedy nebyly jenom politické. Za jeho zatčením byly ukryty také kriminální choutky příslušníků StB.

Výslechy Karla Lukase začaly dne 4. 5. 1949. Nejprve výpověď Karla Lukase, jak ji po výslechu zaznamenal jeho spoluvězeň: „Výslech byl zahájen dne 4. 5. 1949 v 8 h. Konal se v budově státní policie v Praze, v Bartolomějské ulici č. 6, v kanceláři přednosti oddělení Dorka-Běleckého, za přítomnosti jeho sekretářky. Výslechu asistovali členové StB Kotlík, Honner a Vlček. Jediným předmětem výslechu, před nímž mi byly zavázány oči, byla otázka, jakým způsobem jsem byl ve spojení s gen. Aloisem Liškou. Poté, co jsem neodpověděl, byl jsem postupně týrán následujícím způsobem: „Hra na medvěda“. Se zavázanýma očima jsem byl nucen chodit v kruhu, přičemž kolem mne stálo asi 6 neznámých členů StB, kteří mne střídavě bili obušky po celém těle.

Poté jsem byl nucen poskakovat po špičkách, čímž se napjaly svaly na lýtkách, přes které jsem pak byl tloučen. Po pětiminutové přestávce, která mi byla dána na rozmyšlenou, zda chci vypovídat, jsem si musel kleknout na židli a opřít se rukama o opěradlo. Nohy mi byly poté pevně přivázány k židli. Nato jsem byl bit obušky do chodidel a to střídavě podél a napříč. Rány obušky do konce prstů mi strhávaly nehty. V průběhu tohoto týrání jsem několikrát omdlel a byl jsem poléván studenou vodou. Proto si už nepamatuji na postup dalšího mučení. Víím pouze, že jsem dostával rány na různá místa těla, zejména do hlavy a do žaludku. Celé týrání trvalo asi 4 hodiny. Nakonec mi pohrozili, že po uzdravení budu vyslýchán pomocí elektřiny...“

Stav Karla Lukase po skončení výslechu popisuje jeho spoluvězeň z vězeňské cely, kam Lukase jeho mučitelé doslova dovlekli, protože nebyl schopen chodit: „Bez nosítek, prostým držením pod pažemi a za nohy jej přinesli 3 příslušníci SNB za vedení vrchního strážmistra Františka Vinického a známé „navoněné bestie“ Peška. Vinický ještě mezi dveřmi prohlásil: „Starej se o něj, Polďku, aby ti tady nezhebnul!“ Prvním a nejhorším dojmem po svlečení ponožek působily nohy. Obě byly bez formy, silně oteklé, sloupovité, stejného objemu jak v kolenu, tak v kotníku. Od chodidel až po kolena byly pokryty podlitinami. Staré zranění z války bylo otevřené. Nejhůře byla postižena chodidla, nesoucí stopy systematického pokládání úderů.

Většina prstů měla strhané nehty a na jejich místě bylo vidět živé maso. Stejně stopy po bití obuškem nesl i celý povrch těla až po krk. V krajině žaludku byly jasně patrné kru-

Dvě významné osobnosti čsl. historie a dvě oběti komunistické zvěle: na obr. vlevo gen. Heliodor Pika, vpravo plk. gen. štábu Karel Lukas

hové podlitiny, pravděpodobně způsobené bodáním obušky. Na dvou nebo třech místech byla pokožka dokonce protržena. Tyto otevřené rány silně krvácely. V obličejí byly od úderů pěstí rozbity rty a okolí očí. Příčný pruh od obušky probíhal též přes pravý spánek. Ve vlasech na temeni hlavy zela otevřená rána, způsobená pravděpodobně nějakým tupým předmětem...“

V noci se Lukasův stav prudce zhoršil. Když jeho spoluvězeň bušením na dveře žádal lékaře, hodil mu strážmistr Vinický do cely pohrdavě jen balíček aspirinů a řekl cynicky: „To mu určitě pomůže“. Druhý den byl Lukas převezen na jinou celu a výslechy pokračovaly. Jeho zdravotní stav se dále horšil a když ho policejní lékař odmítl ošetřit, válečný hrdina za několik dnů na následky bití a mučení zemřel. Známy, komunisty snadno vydíratelný soudní lékař Prof. MUDr. František Hájek na nátlak StB do pitevní zprávy uvedl jako příčinu smrti edém plic. Lukasovu bratru Ottovi, který byl také lékařem, se podařilo dostat k bratrovu tělu ještě před jeho spálením v krematoriu. Ten uvedl: „Tělo bylo doslova poseto četnými podlitinami a tržnými ranami...“

Co následovalo, popsala Dagmar Marešová, zapisovatelka armádní kontrarozvědky (5. oddělení MNO, tehdy vedené neblaze proslulým Bedřichem Reicinem): „Druhý den přišel Slavík se zprávou, že Bělecký při výslechu zabil Karla Lukase. Turek se zeptal, jaké z toho budou mít nepříjemnosti. Slavík mu odpověděl, že Dorek (Bělecký) zůstane sedět na svém místě, a že se to nějak

udělá. Že hlavní starost byla sehnat doktora, který by napsal, že se jedná o srdeční slabost. Vzpomínám si, že rozhovoru byl přítomen Souček, který se zeptal, proč nám ho nedali, když to byl voják. Slavík prohlásoval, že Lukas byl ve výslužbě. Souček zas říkal, že to nevádí, že takové věci stejně dělají, na což mu Slavík vysvětlil pravou podstatu věci. Že totiž plukovník Lukas měl americké auto značky Packard a byt plný cigaret, lihovin, krásné zařízení a že byl sám. Proto že StB ani nenapadne, aby takového člověka dávala vojákům...“

Válečný hrdina Karel Lukas je dnes pochován na hřbitově v Praze-Bubenči. Za jeho smrt nebyl ani po roce 1989 nikdo trestně stíhán.

V dubnu 1950 Karlu Lukasovi komunistický režim odňal čestné občanství města Zábřeh; to mu bylo dne 9. 5. 1990 opět navráceno.

Dne 29. 8. 1990 byl Karel Lukas rozkazem prezidenta republiky Václava Havla povýšen do hodnosti generálmajora in memoriam. K tomu obdržel roku 1992 řád Milana Rastislava Štefánika.

Slova plukovníka generálního štábu Karla Lukase ze dne 7. 2. 1948: „Žil jsem mezi krajany v USA a znám jejich zájem o nás a jejich lásku, kterou všude projevují vůči zemi svých otců.“

Ze zpráv na Wikipedii připravil Jiří Kachlík, Brno, Česká republika

Český právník Vám radí (1)

1. Potřebuji obstarat některé daňové a majetkové záležitosti v České republice. Doporučujete návštěvu v současné době?

Osobně neporučuji v této době k nám jezdit. Situace je podobná jako všude ve světě. Úřady jsou paralyzovány, omezují svoji činnost a vyřizují jen nezbytné záležitosti. Preferuji korespondenční, či e-mailovou komunikaci. Na mnoha úřadech je pracovní doba zkrácena na jeden den v týdnu na některých je zavřeno do odvolání.

2. Mám nemocné rodiče na Moravě. Mohu se za nimi vydat?

Můžete. Nic Vám v tom nemůže zabránit. Pokud jde o nezbytné životní situace ve Vaší rodině. Je potřeba si však nejdříve ověřit na stránkách ministerstva zahraničí jaká omezení se Vás budou týkat při návštěvě naší republiky. Ať už to budou karanténní opatření, apod. Situace se každým dnem mění, a proto je nutné tyto změny sledovat.

3. Moje maminka byla narozená v České republice a moje děti mají zájem o občanství. Je to možné?

Určitě to možné je. V současnosti získat občanství prohlášením je o hodně jednodušší, než to bylo dříve. Vyžaduje to však administrativní zátěž. Je potřeba obstarat veškeré doklady k prokázání nároku týkající se občanství České republiky. Pokud tyto dokumenty nemáte k dispozici, musí se vyhledat v České republice a navazující v zemi kde žijete. Doporučuji se obrátit na zastupitelské úřady České republiky. Ty Vám mohou dát bližší informace. Potřebné dokumenty za Vás neobstarají. Nemají na to kapacity. Je potřeba si najmout profesně zdatnou osobu (např. advokáta), který Vám celou záležitost osvětlí a pomůže Vám se zajištěním občanství pro Vaše blízké.

4. V restituci jsem obdržel majetek v Čechách. Doposud jsem se o vše staral sám. Zdravotní důvody mně však nedovolují nadále vše řešit, a to s ohledem na dnešní krizovou situaci ve světě. Co mám dělat?

Mnoho lidí jako Vy je ve stejné situaci. Dříve trávili část roku v Čechách, část roku tam, kde jsou doma. Bohužel dnes se vše komplikuje. Dovolil bych si Vám doporučit, obraťte se na své známé a blízké ve Vašem okolí. Možná mají stejnou zkušenost jako Vy. Mohou Vám doporučit profesně zdatnou osobu, advokáta, daňového poradce, kteří Vám mohou být nápomocní. Pokud nikdo ve Vašem okolí takový není, kontaktujte nás. Doporučíme Vám osobu, která by Vám mohla ve Vaší věci být nápomocna.

5. Žiji již několik let v Čechách. Mám však majetky i za mořem. Co mám udělat, aby moji dědici tyto majetky po mé smrti obdrželi? Nechci to s nimi řešit, ale teď.

Rozhodně doporučuji sepsat veškeré majetky, které máte a kde se nachází. Tak, aby se po Vaší smrti tyto majetky daly identifikovat. Můžete tak učinit soupisem tohoto majetku. Tento soupis může být uložen u notáře, či advokáta, popřípadě u osoby, které důvěřujete. Taktéž může být obsah tohoto majetku součástí Vaší závěti. Pokud si ji budete přát sepsat. Tuto závět doporučuji uložit do centrálního registru závětí. Jaká forma závěti bude pro Vaši osobu vhodná, Vám poradí notář či advokát.

Doporučuji i určit osobu která bude vykonavatelem závěti za mořem. V mnoha zemích to musí být občan té dané země. Proto Váš záměr projednejte s profesionálem na dědickou problematiku.

6. Moje maminka vlastní se sestrou nemovitost v Brně. Celou dobu se o nemovitost starala její sestra. Maminka jí do správy majetku nechtěla zasahovat. Dnes se však o nemovitost stará můj bratranec a já k němu nemám důvěru, neboť od něho nemám žádné informace a ani prostředky. Jedná se o činžovní dům. Jak mám postupovat?

Pokud nemáte zkušenosti se správou a nakládáním s takovým majetkem, doporučuji si najmout právního zástupce ke kterému budete mít důvěru. Ten požádá spoluvlastníka, v tomto případě Vašeho bratrance o předložení veškeré dokumentace vztahující se ke správě a nakládání s nemovitostí. Po následné revizi veškerých dokumentů (patrně v součinnosti s daňovým poradcem), Vás seznámí s výsledky a navrhně řešení. Doporučuji najít si právního zástupce co nejdříve. Mnoho z našich klientů má velmi špatné zkušenosti s příbuznými.

JUDr. Jaroslav Horký
Sokolovská 6/85,
18600 Praha - Karlín

Tel. +420221719041,
Fax. +420221719059
Mob. +420602205400
jhorky@ak-hp.cz
www.ak-hp.cz

We Have Been Warned

Before he died in 2007, Aaron Russo, producer of the movie *Trading Places* with Eddie Murphy, sat down for an interview. In that interview, Russo detailed how he became friends with a man with the last name of Rockefeller. Russo explained how Rockefeller disclosed certain globalist agendas, one of which called for a global implantation of an RFID (radio frequency identification) chip to be used in place of currency. Russo stated that there existed a globalist push to have all people implanted with this chip that would in essence replace currency. He warned that dissidents of the globalist agenda would be punished by simply turning off the chip, thus cutting off one's access to their money.

At the time of his warnings, Russo was dismissed as a conspiracy theorist (this phrase largely coined by the C.I.A. at the time of the JFK assassination to discredit anyone who questioned the findings of the Warren Commission). Sadly, the microchipping is indeed now a reality. "Thousands of people in Sweden are consenting to having microchips placed under their skin to aid them in financial transactions, traveling on the train, and opening locks on doors. Sweden's Biohax International has patented a microchip that can be injected into a human hand and used to carry out financial transactions, unlock doors and access information." McLean, Dorothy Cummings. "Mark of the Beast? Thousands of Swedes Become Microchipped." *LifeSiteNews*, LifeSite, 17 July 2019. Sweden has become an almost cashless society. Do Swedes trust the government so much that they think it would never use technology against them? From what we have learned about the NSA, do Americans have privacy? Recently, Roman Prymula, the former Minister of Public Health in the Czech Republic and current advisor to President Miloš Zeman, admitted on CNN Prima News the possibility of chipping the population in connection with the registration of vaccinated persons against Covid-19.

<https://aeronet.cz/news/video-roman-prymula-poprve-pripustil-moznost-cipovani-lidi-v-souvislosti-s-evidenci-statusu-ockovane-osoby-aby-se-vedelo-jestli-je-ockovana-testovana-nebo-poprodelane-nemoci-covid-19/>

In addition, it is important to know that some of the vaccines include cell lines from an aborted fetus!

<https://www.lifesitenews.com/news/which-covid-19-vaccines-are-connected-to-abortion>

We have seen without a doubt the censorship of free speech by tech companies, the mainstream media and countless others against those that disagree with their narrative. Small businesses, the backbone of a free enterprise system, have been forced closed while large retailers (centralization) remained open. We have seen highly qualified doctors like Dr. Zelenko (Zelenko Protocol) and the group of America's Frontline Doctors, who stood in front of the steps of the U.S. Supreme Court and pleaded with the American people to look into therapeutics such as hydroxychloroquine. According to Dr. Karladine Graves, whose team originally brought hydroxychloroquine to the Trump White House, hydroxychloroquine has been around for decades and is/was considered safe enough for our troops to carry around in their backpacks. It has also been sold over-the-counter in other countries and has been prescribed for many years for rheumatoid arthritis,

lupus and other diseases in the U.S. The *Lancet*, a medical journal founded in 1823, published an article discrediting hydroxychloroquine causing the media to jump on the story however on June 4, 2020, "The online medical journal *The Lancet* has apologized to readers after retracting a study that said the anti-malarial drug hydroxychloroquine did not help to curb COVID-19 and might cause death in patients. The study was withdrawn because the company that provided data would not provide full access to the information for a third-party peer review, saying to do so would violate client agreements and confidentiality requirements."

<https://www.webmd.com/lung/news/20200605/lancet-retracts-hydroxychloroquine-study>

As a Christian, the microchip reminds me of the mark of the beast from the Book of Revelation. "And he shall make all, both little and great, rich and poor, freemen and bondmen, to have a character in their right hand, or on their foreheads. And that no man might buy or sell, but he that hath the character, or the name of the beast, or the number of his name. Here is wisdom. He that hath understanding, let him count the number of the beast. For it is the number of a man: and the number of him is six hundred sixty-six." (*Douhey Rheims Bible*, Rev. 13, 16-18). I am thankful for and pray for all the whistleblowers, past and present, who in their selflessness risked much in order to warn and save others.

By Jana Krcek

Alleluia !

**HAPPY
EASTER**

**POŽEHNANÉ
VELIKONOCE**

*Všem četnářům
přeje rodina*

Krčková a Karáskova

MY LITTLE CATECHISM

23. Q: Which Person of the Holy Trinity became man?
A: The Second Person, God the Son, became man without giving up his divine nature.
In the Bible: 1 John 4:2
In the Catechism: CCC, 423, 464
24. Q: What name was given to the Second Person of the Holy Trinity when he became man?
A: Jesus.
In the Bible: Luke 1:31; Matthew 1:21
In the Catechism: CCC, 430
25. Q: When the Son became man, did he have a human mother?
A: Yes.
In the Bible: Luke 1:26-27
In the Catechism: CCC 488, 490, 495
26. Q: Who was Jesus' mother?
A: The Blessed Virgin Mary.
In the Bible: Luke 1:30, 31; Matthew 1:21-23
In the Catechism: CCC, 488, 425
27. Q: Why do we honor Mary?
A: Because she is the mother of Jesus and our mother too.
In the Bible: Luke 1:48; John 19:27
In the Catechism: CCC, 971
28. Q: Who was Jesus' real father?
A: God the Father.
In the Bible: Luke 1:35; John 17:1
In the Catechism: CCC 422, 426, 442
29. Q: Who was Jesus' foster father?
A: Joseph.
In the Bible: Matthew 1:19, 20; Matthew 2:13, 19-21
In the Catechism: CCC 437, 488, 1655

MŮJ MALÝ KATECHISMUS

23. Otázka: Která osoba Nejsvětější Trojice se stala člověkem?
Odpověď: Druhá osoba, Bůh Syn, se stal člověkem, aniž by ztratil svou božskou přirozenost.
V Bibli: 1. Jana 4: 2
V katechismu: CCC, 423, 464
24. Otázka: Jaké jméno dostala Druhá osoba Nejsvětější Trojice, když se stala člověkem?
Odpověď: Ježíši.
V Bibli: Lukáš 1:31; Matouš 1:21
V katechismu: CCC, 430
25. Otázka: Když se Bůh Syn stal člověkem, měl lidskou matku?
Odpověď: Ano.
V Bibli: Lukáš 1: 26-27
V katechismu: CCC 488, 490, 495
26. Otázka: Kdo byla Ježíšova Matka?
Odpověď: Blahoslavená Panna Maria.
V Bibli: Lukáš 1: 30, 31 Matouš 1:21-23
V katechismu: CCC 488, 425
27. Otázka: Proč uctíváme Marii?
Odpověď: Protože je Matka Ježíšova a také naše matka.
V Bibli: Lukáš 1: 48, 31 Jan 19:27
V katechismu: CCC 971
28. Otázka: Kdo byl Ježíšův skutečný otec?
Odpověď: Bůh Otec.
V Bibli: Lukáš 1: 35, 31 Jan 17:1
V katechismu: CCC 442, 426, 442
29. Otázka: Kdo byl Ježíšův nevlastní otec?
Odpověď: Josef.
V Bibli: Matouš 1:19, 20 Matouš 2:13, 19-21
V katechismu: CCC 437, 488, 1655

Podle: My Little Catechism – The Dynamic Catholic Institute, USA – 2018

Přeložily do českého jazyka děti z České sobotní školy kardinála Berana v České misii v Brookfieldu, IL

Svatý Kámen každého poutníka potěší, ale také varuje

Lokalita U Svatého Kamene je základní sídelní jednotkou v katastrálním území Rychnov nad Malší. Rozprostírá se 1,5 km JV směrem od obce Rychnov nad Malší a 4 km západně od hraničního přechodu do Rakouska, zvaného Dolní Dvořiště-Wulowitz. Pozemky a stavby U Svatého Kamene jsou součástí obce Dolní Dvořiště v okrese Český Krumlov v Jihočeském kraji. Poutní místo Svátý Kámen leží 638 m n. m.

Název Svátý Kámen (německy: Heiligen Stein) získalo zdejší mariánské poutní místo díky středověké legendě. Ta se váže k balvanu, na němž se údajně zjevila Panna Maria. Německý název poutního místa: „Maria Schnee beim Stein“ připomíná zasvěcení kostela Panně Marii Sněžné. Poutní kostel se nalézá na mírném návrší, přístupová cesta ke kostelu je vroubená šesti kapličkami. Bývalo jich víc, ale byly zničeny. Barokní kostel Panny Marie Sněžné je jednoduší, s trojboce zakončeným presbytářem (kněžištěm) a hranolovou věží nad západním průčelím kostela.

K východní straně kněžiště je přičleněna sakristie se čtvercovým půdorysem. K severní straně lodi kostela přiléhá trojboká kaple, v níž leží posvátný balvan. Fasády kostela jsou členěny lizénami (lizény jsou svislé, ploché, pásovitě dekorativní prvky, členící fasádu dané stavby). Interiér chrámu je sklenut valenou klenbou s výsečemi. Na klenbě se dochovaly zbytky malířské výzdoby, poznamenané pozdější přemalbou a vandalským ničením v časech komunistické totality. Původní výmalba byla obnovena při rekonstrukci kostela před asi 30 roky. Barokní mobiliář kostela, pocházející z 18. století, se nedochoval.

K poutnímu místu patří také šestiboká barokní kaple, postavená nad pramenem léčivé vody. Tato kaple stojí nedaleko západní strany kostela Svátý Kámen.

Původ poutního místa Svátý Kámen sahá do 1. poloviny 16. století. Tehdy se mezi lidmi šířila legenda, která se váže k balvanu rozdělenému na 2 části. Balvan ležel nedaleko obce Rychnov nad Malší. Podle legendy se kolem roku 1500 na tom místě zjevila pastýřům Panna Maria, obklopená nebeskou září a doprovázená zpívajícími anděly. Andělé prý velký kámen rozdělili na 2 části, jež prý se od sebe neustále vzdalují. Až bude prostor mezi polovinami balvanu tak velký, že jím projede selský vůz tažený dvěma koňmi a plně naložený senem, nastane konec světa.

Pověsti o podivuhodném balvanu pak v 17. století, prodchnutém vypjatou zbožností, vedly k založení mariánského poutního místa. Poutní místo Svátý Kámen založily českokrumlovské klarisky, kterým příslušné pozemky patřily. Abatyše Kristina Pöperlová nechala roku 1653 postavit jednoduchou kapli nad posvátným balvanem. Kaple však svoji nedostatečnou velikostí přestala brzy vyhovovat návalu zbožných poutníků. Klarisky proto roku 1655 přikročily ke stavbě velkého poutního kostela, zasvěceného Panně Marii Sněžné. Na financování stavby kostela se podílela mj. i kněžna Anna Marie Braniborská z Eggenberku.

Stavba kostela se protáhla až do 1. poloviny 18. století, kdy bylo dokončeno západní průčelí s věží kostela. Současně s budováním kostela byla zahájena i výstavba malého kláštera. Ten přiléhá k východní straně chrámu. Klášter sestával ze tří ramen ambitu a prosté obytné jednopatrové budovy s celami. (Poznámka: ambit je krytá, obvykle klenutá chodba, svými arkádami otevřená buď do prostorného dvora, nebo směrem k poutnímu kostelu). Kaple postavená nad pramenem léčivé vody byla dokončena v roce 1709.

Poutní místo získalo postupně mnoho příznivců, kteří kostelu věnovali mnoho finančních i věcných darů. Roku 1778 se tak do chrámu Svátý Kámen dostaly i ostatky sv. Konkordie, panny a mučednice. Byly do chrámu umístěny v ozdobné, prosklené rakvi. Později byly odvezeny do farního kostela ve městě Bavorov.

Negativně do života poutního místa Svátý Kámen zasáhly reformy osvícenského rakouského císaře Josefa II. Ty vedly roku 1782 ke zrušení kláštera klarisek v Českém Krumlově. Poutní kostel Svátý Kámen byl v této souvislosti několik roků uzavřen. Jeho duchovní správa byla obnovena až později, vykonávali ji cisterciáti z Vyššího Brodu. Roku 1801 připadlo patronátní právo na kostel knížatům ze Schwarzenbergu, kterým tento majetek připadl po zrušení kláštera klarisek.

Ve 40. letech 19. století byli duchovní správou kostela Svátý Kámen pověřeni redemptoristé. Ty roku 1895 vystřídal kongregace bratří Nejsvětější Svátosti (tzv. petriani) z Českých Budějovic. Redemptoristé Svátý Kámen získali zpět v roce 1924 a spravovali ho do roku 1949. Až do roku 1938 patřil jihočeský Svátý Kámen k oblíbenému a hojně navštěvovanému mariánskému poutnímu místům.

Poslední mariánská pouť se na Svatém Kamenu konala v roce 1948. V jejím průběhu měl být komunistickou Státní bezpečností (zkr. StB) zatčen farář, který sloužil níže svatou. Pan farář byl včas varován, a proto hned po svém kázání odešel přes nedalekou státní hranici do sousedního Rakouska.

Roku 1949 bylo poutní místo Svátý Kámen uzavřeno. Nejprve v něm hospodařil státní statek. Byl v něm ovčín, poté ho převzala armáda. Vojáky komunistické Pohraniční stráže byl pak zcela zdevastován. Ve svatostánku měli vojáci sklad ostnatého drátu, věž kostela byla strážní hláskou. Mobiliář kostela byl postupně buď rozkraden, nebo zničen - sochařskou výzdobu kostela využívali vojáci jako terče pro ostrou střelbu. Roku 1975 byla zbořena 3 ramena ambitů i s tzv. klášteříčkem, který přiléhá ke kostelu. V 80. letech z budovy kostela zbylo už jen ubohé torzo. Schylovalo se k tomu, že kostel bude odstřelen a rozebrán na stavební materiál.

Teprve po roce 1989, za finanční podpory krajanů z Rakouska a Německa, se přikročilo k rozsáhlé rekonstrukci poutního kostela a obou kaplí. Už v roce 1991 se zde konala první, tentokrát mezinárodní pouť. Během ní byla na Svátý Kámen slavnostně nazdobeným koňským potahem přivezena restaurovaná socha Panny Marie Sněžné. Finančně nákladná rekonstrukce budov a interiérů byla zakončena v roce 1993 slavnostním vysvěcením všech obnovených objektů.

Po rekonstrukci slouží poutní místo Svátý Kámen opět svému původnímu účelu. Od května do října se v kostele konají bohoslužby pro naše i zahraniční poutníky. Hlavní poutě se konají vždy 5. srpna (posvěcení kostela) a 15. srpna (Nanebevzetí Panny Marie). Mše svatá slouží čeští a rakouští kněží v českém anebo německém jazyku. Státní hranice mezi Českou republikou a Rakouskem je od našeho příjetí do EU snadno překročitelná. Stačí mít u sebe platný občanský průkaz nebo pas...

*S využitím Wikipedie připravil
Jiří Kachlík, Brno, Česká republika*

**Rozpuštěný balvan ležící v boční kapli
obnoveného kostela P. Marie Sněžné
na poutním místě Svátý Kámen**

